

**VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH
STUDIÍ, Z. Ú., ČESKÉ BUDĚJOVICE**

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

STALKING Z POHLEDU TRESTNÍHO PRÁVA

Autor práce: Eliška Anderlová

Studijní program: Bezpečnostně právní činnost

Forma studia: Kombinovaná

Vedoucí práce: JUDr. Jiří Hruška, Ph.D.

Katedra: Katedra právních oborů a bezpečnostních studií

VYSOKÁ ŠKOLA EVROPSKÝCH A REGIONÁLNÍCH STUDIÍ, z. ú.
Žižkova tř. 1632/5b, 370 01 České Budějovice

ZADÁNÍ BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Jméno a příjmení studenta: Eliška Anderlová

Studijní program: Bezpečnostně právní činnost

Forma studia: Kombinovaná

Místo studia: České Budějovice

Název bakalářské práce: Stalking v trestněprávním pojetí

Název bakalářské práce v anglickém jazyce: Stalking from the Perspective of Criminal Law

Katedra: Katedra právních oborů a bezpečnostních studií

Vedoucí bakalářské práce: JUDr. Jiří Hruška, Ph.D.

Datum zadání bakalářské práce (měsíc, rok): červenec 2024

Cíl bakalářské práce:

Hlavním cílem práce je jednoznačně stanovení podmínek trestní odpovědnosti ve vztahu k trestnému činu nebezpečného pronásledování podle § 354 TZ, a to na základě analýzy skutkové podstaty zmíněného trestného činu, včetně výkladu vybraných zákonných znaků.

Vedlejším cílem práce je charakteristika jednotlivých odlišností právních úprav a případná formulace návrhů *de lege ferenda*, a to na základě komparace české trestněprávní úpravy trestného činu nebezpečného pronásledování s odpovídající právní úpravou ve vybrané zemi EU.

Student: Eliška Anderlová	14.7.2024 datum	 podpis
Vedoucí práce: JUDr. Jiří Hruška, Ph.D.	17.7.2024 datum	 podpis

Schvaluji zadání bakalářské práce:

Vedoucí katedry: doc. JUDr. Roman Svatoš, Ph.D.	13.9.2024 datum	 podpis
Prorektor pro studium a vnitřní záležitosti: doc. PhDr. Miroslav Šapík, Ph.D.	16.9.2024 datum	 podpis
Rektor: doc. Ing. Jiří Dušek, Ph.D.	23.9.2024 datum	 podpis

Prohlašuji, že jsem bakalářskou práci vypracoval(a) samostatně, na základě vlastních zjištění a s použitím odborné literatury a materiálů uvedených v seznamu použitých zdrojů.

Prohlašuji, že v souladu s § 47b zákona č. 111/1998 Sb. v platném znění souhlasím se zveřejněním své bakalářské práce v elektronické podobě ve veřejně přístupné části infodisku VŠERS, a to se zachováním mého autorského práva k odevzdanému textu této kvalifikační práce. Souhlasím dále s tím, aby toutéž cestou byly v souladu s uvedeným ustanovením zákona č. 111/1998 Sb. zveřejněny posudky vedoucí(ho) a oponentů práce i záznam o průběhu a výsledku obhajoby kvalifikační práce. Rovněž souhlasím s porovnáním textu mé kvalifikační práce systémem na odhalování plagiátů.

.....

Děkuji vedoucímu bakalářské práce JUDr. Jiřímu Hruškovi, Ph.D. za cenné rady, připomínky a metodické vedení práce.

ABSTRAKT

ANDERLOVÁ, E. *Stalking z pohledu trestního práva: bakalářská práce*. České Budějovice: Vysoká škola evropských a regionálních studií, 2026. 52 s. Vedoucí bakalářské práce: JUDr. Jiří Hruška, Ph.D.

Klíčová slova: stalking, nebezpečné pronásledování, trestný čin

Bakalářská práce se zaměřuje na trestný čin nebezpečného pronásledování podle § 354 trestního zákoníku. Teoretická část se věnuje historickému vývoji a objasnění pojmu stalking. Hlavní část práce spočívá v analýze skutkové podstaty trestného činu nebezpečného pronásledování, včetně výkladu klíčových znaků a podmínek pro vznik trestní odpovědnosti. Dále jsou uvedeny právní úpravy v zahraničí ve vybraných státech, které jsou v praktické části použity k porovnání s českou legislativou. Na základě těchto rozdílů se autor pokusí formulovat návrhy *de lege ferenda*. Součástí práce jsou také případové studie, ve kterých autor analyzuje samotnou definici stalkingu a způsoby aplikace této právní kvalifikace.

ABSTRACT

ANDERLOVÁ, E. *Stalking from the Perspective of Criminal Law: Bachelor Thesis*. České Budějovice: The College of European and Regional Studies, 2026. 52 pp. Supervisor: JUDr. Jiří Hruška, Ph.D.

Key words: stalking, dangerous pursuit, criminal offence

The bachelor's thesis focuses on the crime of dangerous stalking under Section 354 of the Criminal Code. The theoretical part is devoted to the historical development and clarification of the concept of stalking. The main part of the thesis consists of an analysis of the factual basis of the crime of dangerous stalking, including an explanation of the key features and conditions for the emergence of criminal liability. Furthermore, legal regulations abroad in selected countries are presented, which are used in the practical part to compare with Czech legislation. Based on these differences, the author will try to formulate proposals *de lege ferenda*. The thesis also includes case studies in which the author analyzes the very definition of stalking and the methods of applying this legal qualification.

Obsah

Úvod.....	8
1 Cíl a metodika bakalářské práce	9
2 Historický vývoj pojmu stalking.....	10
3 Stalking z pohledu kriminologie a psychologie	11
4 Analýza skutkové podstaty trestného činu nebezpečné pronásledování podle § 354 TZ a výklad vybraných zákonných znaků	13
4.1 Základní skutková podstata - § 354 odst. 1 trestního zákoníku	14
4.1.1 Objekt trestného činu nebezpečné pronásledování	14
4.1.2 Objektivní stránka trestného činu nebezpečné pronásledování	15
4.1.3 Subjekt trestného činu nebezpečné pronásledování	21
4.1.4 Subjektivní stránka trestného činu nebezpečné pronásledování	21
4.2 Kvalifikovaná skutková podstata trestného činu nebezpečného pronásledování	22
5 Právní úprava v zahraničních zemích	24
5.1 Právní úprava trestného činu nebezpečného pronásledování ve Spolkové republice Německo	24
5.2 Právní úprava trestného činu nebezpečného pronásledování v Polské republice	25
5.3 Právní úprava trestného činu nebezpečného pronásledování ve Slovenské republice	27
5.4 Právní úprava trestného činu nebezpečného pronásledování v Rakouské republice	30
6 Komparace trestněprávních úprav.....	33
7 Případové studie	37
Závěr	45
Seznam použitých zdrojů	47
Seznam zkratk	52
Seznam tabulek	52

Úvod

Trestný čin nebezpečného pronásledování je spíše známý pod pojmem stalking. Tento termín pochází z angličtiny a původně označoval stopování zvěře až do jejího úplného vyčerpání.¹

Nebezpečné pronásledování patří k fenoménům, které se v posledních desetiletích začaly výrazněji prosazovat nejen ve veřejném diskurzu, ale také v trestněprávní oblasti. Jde o opakované, nevyžádané a vtíravé chování, které může zasáhnout do osobní svobody, soukromí či psychické integrity jednotlivce. Vzhledem k tomu, že jeho projevy často nepůsobí na první pohled jako závažné nebo nebezpečné, byl stalking po dlouhou dobu mimo pozornost trestního práva. Postupně se však ukázalo, že jeho dopady na oběť mohou být natolik závažné, že si zasluhují samostatnou právní ochranu.

Česká republika zareagovala na tento nežádoucí jev až v roce 2010, kdy byla do trestního zákoníku č. 40/2009 Sb. (dále jen TZ) zařazena skutková podstata trestného činu nebezpečného pronásledování podle § 354 TZ. Tím byl stalking formálně uznán jako trestný čin, což umožnilo efektivnější postih pachatelů a současně poskytlo větší ochranu obětem. I přes tento legislativní posun se však stále objevují otázky týkající se formulace zákonných znaků, rozsahu ochrany a praktické vymahatelnosti tohoto ustanovení.

Tato bakalářská práce je zaměřena na problematiku trestného činu nebezpečného pronásledování podle § 354 trestního zákoníku. Hlavním cílem práce je analyzovat skutkovou podstatu tohoto trestného činu a vymezit podmínky trestní odpovědnosti za jeho spáchání. Pozornost je věnována zejména rozboru jednotlivých zákonných znaků základní i kvalifikované skutkové podstaty a jejich interpretaci s ohledem na aplikační praxi, a to s využitím odborné literatury a relevantní judikatury.

Vedlejším cílem práce je komparace české trestněprávní úpravy nebezpečného pronásledování s právní úpravou ve vybraných evropských státech. Pro účely srovnání byly zvoleny Spolková republika Německo, Polská republika, Slovenská republika a Rakouská republika. Cílem této komparace je identifikovat základní shody a rozdíly v právní úpravě, zejména pokud jde o konstrukci skutkové podstaty a trestní postih tohoto jednání. Na základě zjištěných poznatků jsou v závěru práce formulovány úvahy *de lege ferenda*, které mohou přispět k případnému zpřesnění nebo doplnění české právní úpravy.

---

¹ HENDRYCH, Dušan. *Právní slovník*. 3. podstatně rozšířené vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 490.

1 Cíl a metodika bakalářské práce

Hlavním cílem této bakalářské práce je analýza skutkové podstaty trestného činu nebezpečného pronásledování podle § 354 trestního zákoníku a jednoznačné vymezení podmínek trestní odpovědnosti za tento trestný čin. Pozornost je soustředěna zejména na rozbor jednotlivých zákonných znaků základní i kvalifikované skutkové podstaty a jejich výklad s ohledem na aplikační praxi, a to za využití odborné literatury a relevantní judikatury.

Vedlejším cílem práce je komparace české trestněprávní úpravy s právní úpravou ve vybraných evropských státech, konkrétně ve Spolkové republice Německo, Polské republice, Slovenské republice a Rakouské republice. Srovnání je zaměřeno zejména na znaky skutkové podstaty, konstrukci kvalifikovaných forem a výši trestních sazeb. Na základě zjištěných shod a odlišností jsou formulovány úvahy *de lege ferenda* směřující k případnému zpřesnění či doplnění české právní úpravy. Přehled rozdílů mezi jednotlivými právními řády bude zachycen rovněž v komparační tabulce.

Teoretická část práce se zabývá vymezením pojmu *stalking*, jeho historickým vývojem a interdisciplinárním pohledem z hlediska kriminologie a psychologie. Praktickou část tvoří analýza skutkové podstaty trestného činu a komparace zahraničních právních úprav, doplněná o případové studie z policejní praxe.

Z metodologického hlediska je práce založena na kombinaci analytické, deskriptivní a komparativní metody, přičemž vychází ze studia právních předpisů, judikatury a odborné literatury.

2 Historický vývoj pojmu stalking

Chování vykazující známky stalkingu se poprvé objevilo v psychiatrii, v 18. století, tehdy psychiatr Pinel a jeho žák Esquirol popsali patologickou fixaci na jinou osobu, projevující se intenzivním obdivem nebo erotickou náklonností, dnes je toto chování známo pod pojmem erotomanie.

Od druhé poloviny 20. století se změnily názory na tuto problematiku a z čistě psychiatrického problému se stalking začal vnímat jako záležitost, která má úzký vztah ke kriminalitě. V důsledku tohoto posunu v chápání je erotomanie vnímána jako jeden z typů stalkingu, přičemž se odhaduje, že pouze 5-10 % pachatelů pronásledování trpí psychotickým onemocněním, psychózou.² Termín „erotomanie“ byl tak nahrazen širším pojmem „stalking“, který nezahrnuje pouze erotický obdiv, ale i různé formy psychického teroru motivovaného nenávistí nebo pomstou. K pojmu stalking je nutné doplnit, že v současné forenzní psychologii je tento negativně vnímaný patologický fenomén chápán jako specifická forma násilného chování.³

Ke změně názorů vedla skutečnost, že došlo ke zjednodušení způsobů pronásledování v návaznosti na lepší dostupnost telekomunikačních zařízení a také vzhledem k vývoji pohnutek od těch erotických k násilným až k přímé agresi, což souvisí s nárůstem rizik pro oběti, psychickými následky, obavami o život a zdraví či změnou běžného způsobu života.⁴

Vývoj tohoto fenoménu a nárůst rizika vedl k nutnosti vzniku právní úpravy, k čemuž v České republice došlo přijetím zákona číslo 40/2009 Sb., který vstoupil v účinnost dne 1.1.2010. Do této doby stalking nebyl nikterak upraven v právním řádu České republiky. Trestním zákoníkem byly v § 354 jednoznačně stanoveny znaky skutkové podstaty trestného činu nebezpečného pronásledování. Česká republika byla jednou z evropských zemí, které po roce 2000 následovaly Velkou Británií, která v 90. letech jako první v Evropě zavedla stalking do svého právního řádu.⁵

---

² GOLIS, O. *Psycholožka: Oběti stalkerů prožívají podobné trauma jako přeživší leteckých katastrof*. In iRozhlas.cz, [online], [cit. 9.2.2025]. Dostupné z WWW: https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/stalking-stalker-trauma-psycholozka_1807160600_ogo

³ Matoušková, I. *Aplikovaná forenzní psychologie*. Praha: Grada Publishing, 2013, s. 212.

⁴ ČÍRTKOVÁ, Ludmila. *Forenzní psychologie*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2004, s. 215. ISBN 80-86473-86-4.

⁵ VÁLKOVÁ, H. *Česká podoba stalkingu podle § 354 TrZ v širších než jen trestněprávních souvislostech*. Trestněprávní revue, 2009, č. 9, s. 260. ISSN 1213-5313.

3 Stalking z pohledu kriminologie a psychologie

První definici stalkingu vytvořili v polovině 90. let američtí odborníci Meloy a Gotthard, kteří pod tímto pojmem zahrnuli „*úmyslné, zlovolné a opakované pronásledování a obtěžování jiných osob. U oběti je tímto vyvoláván pocit strachu, úzkosti a beznaděje. Pronásledování, obtěžování a vyhrožování často doprovází fyzické násilí.*“⁶ Na tuto ranou charakteristiku navazují i další autoři, kteří upozorňují nejen na psychologické dopady na oběť, ale i na klíčové znaky tohoto chování, jako je jeho úmyslnost, opakovanost a negativní dopad na kvalitu života oběti.

Podle Buskotte představuje stalking závažné a nebezpečné chování, které spočívá v opakovaném a záměrném sledování a obtěžování jiné osoby. Toto jednání výrazně zasahuje do soukromí oběti, snižuje kvalitu jejího života a může vážně ohrožovat její pocit bezpečí. Hlavním znakem stalkingu je silná fixace pachatele, bez ohledu na to, zda je oběti známý či nikoli, která se projevuje neodbytnou a nevyžádanou pozorností. Motivace pachatele může být různorodá, od iluzorního citového vztahu, například představy o lásce nebo obdivu, až po negativní emoce, jako je zášť nebo pomstychtivost.⁷

Téma stalkingu však nelze chápat pouze jako individuální problém jedince a jeho oběti. Z výzkumů vyplývá, že jde o širší společenský jev, který je součástí komplexního rámce interpersonálního násilí. Britští odborníci Walby a Allen řadí nebezpečné pronásledování mezi formy interpersonálního násilí, do něhož spadá také domácí násilí a sexuální napadení. Podle jejich zjištění jde o rozšířený společenský problém, který během života postihne přibližně jednu třetinu populace.⁸

Z teoretických rámců se stalking promítl i do právní roviny, kde je předmětem trestního postihu. Zákonné vymezení pojmu pak konkretizuje formy chování, které lze označit za trestné. Podle Šámala, jak uvádí ve svém komentáři k trestnímu zákoníku při výkladu ustanovení o trestném činu nebezpečného pronásledování, jde o opakované a dlouhodobé jednání směřující vůči jiné osobě, které probíhá prostřednictvím konkrétních forem

---

⁶ MELOY, J. R. *Stalking (obsessional following): A review of some preliminary studies. Aggression and Violent Behaviour*. USA: Supper, 1996, s. 147-162. Citováno dle VÁLKOVÁ, H. *Česká podoba stalkingu podle § 354 TrZ v širších než jen trestněprávních souvislostech*. *Trestněprávní revue*, 2009, č. 9, s. 257. ISSN 1213-5313.

⁷ BUSKOTTE, A. *Z pekla ven: žena v domácím násilí*. Brno: Computer Press, 2008, s. 46 - 47. ISBN 978-80-251-1786-6.

⁸ WALBY, S., ALLEN, J. *Domácí násilí, sexuální napadení a pronásledování: výsledky britského průzkumu o kriminalitě*. Praha: Institut pro kriminologii a sociální prevenci, 2009, s. 6. ISBN 978-80-7338-088-5.

chování výslovně vymezených zákonem. Takové jednání musí být způsobilé vyvolat u dotčené osoby důvodnou obavu o její život nebo zdraví, případně o život a zdraví osob jí blízkých.⁹

Na podobné znaky stalkingu poukazují i další právní teoretici, kteří akcentují subjektivní pocit oběti, jenž je klíčový pro vyhodnocení závažnosti jednání pachatele. Dle Jelínka se „za stalking obvykle považuje zlovolné, úmyslné, opakované a dlouhodobé obtěžování jiné osoby, které toto pociťuje jako příkoří a snižuje jí to vzhledem k intenzitě obtěžování, četnosti, případně strachu z vlastní bezpečnosti kvalitu života.“¹⁰

Zatímco právní definice poskytují jasné vymezení konkrétních forem jednání, které jsou považovány za trestné, odborné přístupy z oblasti forenzní psychologie a kriminologie rozšiřují porozumění tomuto fenoménu o hlubší vhled do jeho psychologického pozadí a motivace pachatelů. Čírtková uvádí, že ve forenzní psychologii je stalking považován za specifickou formu násilného chování, pro kterou je typické obsesivní zaměření pachatele, ať už známého či neznámého, na konkrétní osobu. Tato osoba je následně opakovaně vystavována nevyžádané a nechtěné pozornosti, často velmi vytrvalé a systematické povahy. Z pohledu kriminologie je stalking chápán jako úmyslné a škodlivé pronásledování a obtěžování jiné osoby, které může vést ke zhoršení kvality jejího života a k ohrožení její osobní bezpečnosti.¹¹

Z výše uvedených definic vyplývá, že přestože mezi nimi existují určité terminologické odlišnosti, všechny sdílejí několik společných znaků. Shoda mezi autory panuje především v základních charakteristikách tohoto jevu – stalking zahrnuje opakované, nevyžádané pokusy o kontakt s cílovou osobou, které jsou vytrvalé a závažně narušují běžný život oběti.¹²

---

⁹ ŠÁMAL, P., a kol. *Trestní zákoník I+II – velký komentář*. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 3006. ISBN 978-80-7400-428-5.

¹⁰ JELÍNEK, J. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. Praha: Leges, 2009, s. 788. ISBN 978-80-87212-24-0.

¹¹ ČÍRTKOVÁ, L. *Moderní psychologie pro právníky: [domácí násilí, stalking, predikce násilí]*. 1. vydání. Praha: Grada, 2008, s. 53. ISBN 978-80-247-2207-8.

¹² ČÍRTKOVÁ, L. *Moderní psychologie pro právníky: [domácí násilí, stalking, predikce násilí]*. 1. vydání. Praha: Grada, 2008, s. 59. ISBN 978-80-247-2207-8.

4 Analýza skutkové podstaty trestného činu nebezpečné pronásledování podle § 354 TZ a výklad vybraných zákonných znaků

Tato část bakalářské práce bude zaměřena na podrobnou analýzu skutkové podstaty trestného činu nebezpečného pronásledování. Trestný čin nebezpečného pronásledování je systematicky zařazen do zvláštní části trestního zákoníku, konkrétně do hlavy X, která se věnuje trestným činům proti pořádku ve věcech veřejných, do dílu pátého zaměřeného na trestné činy narušující soužití lidí.

V rámci analýzy skutkové podstaty tohoto trestného činu je nezbytné definovat klíčové pojmy, které jsou důležité pro komplexní porozumění této problematice.

Prvním krokem při posuzování jakéhokoli trestněprávního jednání je vymezení samotného pojmu trestného činu. Podle trestního zákoníku je jím „*protiprávní čin, který trestní zákon označuje za trestný a který vykazuje znaky uvedené v takovém zákoně.*“¹³ Toto zároveň naznačuje, že nestačí pouze společensky nežádoucí jednání, k tomu, aby šlo o trestný čin, je třeba naplnění všech zákonem stanovených znaků. Mezi ně se řadí protiprávnost takového jednání, zákonné požadavky kladné na pachatele a typové znaky, které tvoří skutkovou podstatu konkrétního trestného činu.

Podle tradiční nauky trestního práva hmotného jsou skutkové podstaty trestných činů vymezeny čtyřmi základními povinnými znaky, které slouží k jejich určení a vzájemnému rozlišení. Těmito znaky jsou objekt trestného činu, objektivní stránka trestného činu, pachatel (označovaný jako subjekt trestného činu) a subjektivní stránka trestného činu.¹⁴

Skutkové podstaty podle se podle závažnosti dělí na základní a kvalifikovanou skutkovou podstatu. Základní skutková podstata vymezuje nejčastější formy jednání, prostřednictvím kterých může být tento čin spáchán. Naproti tomu kvalifikovaná skutková podstata obsahuje zvlášť přitěžující okolnosti, v důsledku, kterých je protiprávní jednání typově závažnější, a je proto doprovázeno i přísnějším trestním postihem.

---

¹³ Zákon 40/2009 Sb., trestní zákoník, § 13 odst. 1

¹⁴ JELÍNEK, J. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017, s. 159-160. ISBN 978-80-7502-236-3.

4.1 Základní skutková podstata - § 354 odst. 1 trestního zákoníku

Trestný čin nebezpečného pronásledování definuje § 354. Základní skutkovou podstatu tohoto trestného činu stanovuje odst. 1 zmíněného paragrafu. Toto ustanovení je v následujícím znění:

„(1) Kdo jiného dlouhodobě pronásleduje tím, že

- a) vyhrožuje ublížením na zdraví nebo jinou újmou jemu nebo jeho osobám blízkým,*
- b) vyhledává jeho osobní blízkost nebo jej sleduje,*
- c) vytrvale jej prostřednictvím prostředků elektronických komunikací, písemně nebo jinak kontaktuje,*
- d) omezuje jej v jeho obvyklém způsobu života, nebo*
- e) zneužije jeho osobních údajů za účelem získání osobního nebo jiného kontaktu,*

a toto jednání je způsobilé vzbudit v něm důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví nebo o život a zdraví osob jemu blízkých, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok nebo zákazem činnosti.“¹⁵

4.1.1 Objekt trestného činu nebezpečné pronásledování

Objekt trestného činu, obecně, zahrnuje společenské vztahy, zájmy a hodnoty, které jsou chráněny trestním zákoníkem. Jedná se o povinný prvek skutkové podstaty trestného činu, který úzce souvisí s ochrannou rolí trestního práva.¹⁶

Dle Kybice se objektem trestného činu nebezpečného pronásledování rozumí „[...] zájem na ochraně jednotlivce před závažnými formami pronásledování a zájem na poklidném soužití občanů.“¹⁷ Trestný čin nebezpečného pronásledování chrání klidné mezilidské soužití před narušením, které spočívá v obtěžování a znepříjemňování života oběti způsobem, jenž je pro ni nesnesitelný.¹⁸ Za individuální objekt se dá brát

¹⁵ Zákon č. 40/2009 Sb., *trestní zákoník*, § 354 odst. 1

¹⁶ JELÍNEK, J. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017, s. 166. ISBN 978-80-7502-236-3.

¹⁷ KYBIC, Petr. *Nebezpečné pronásledování*. IN KUČHTA, Josef a kol. *Kurs trestního práva. Trestní právo hmotné. Zvláštní část*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 490. ISBN 978-80-7400-047-8.

¹⁸ ŠÁMAL, P., a kol. *Trestní právo hmotné*. 8. přepracované vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, a.s., 2016, s. 901. ISBN 978-80-7552-358-7.

integrita, ať už duševní či fyzická, pronásledované osoby, její soukromí nebo osobní svoboda.¹⁹

4.1.2 Objektivní stránka trestného činu nebezpečné pronásledování

Objektivní stránka trestného činu zahrnuje obligatorní a fakultativní znaky. Mezi povinné (obligatorní) znaky objektivní stránky trestného činu patří samotné jednání pachatele, vzniklý následek a příčinná souvislost mezi těmito dvěma znaky. Naopak znaky nepovinné (fakultativní), jako je například místo a čas činu, účinek či hmotný předmět útoku, se vyskytují pouze tehdy, pokud to konkrétní skutková podstata vyžaduje. Zatímco fakultativní znaky mohou být obsaženy, ale nemusí, obligatorní znaky musí být přítomny vždy.²⁰

Objektivní stránka trestného činu nebezpečného pronásledování spočívá v dlouhodobém a opakovaném protiprávním jednání vůči jiné osobě, které se uskutečňuje prostřednictvím pěti konkrétních způsobů provedení výslovně vymezených v zákoně. Tato jednání musí být způsobilá vyvolat u dotčené osoby odůvodněnou obavu o její život či zdraví, případně o život a zdraví osob jí blízkých. Typickým projevem jednání pachatele je vyvíjet na oběť takový tlak, který se svou intenzitou dostává za hranici běžné společenské snesitelnosti a začíná ohrožovat její psychickou, případně i fyzickou integritu. Je přitom třeba mít na zřeteli, že počátek takového chování nemusí být na první pohled zjevně patologický či společensky nepřijatelný. Rozlišení mezi ještě akceptovatelným jednáním a jednáním, které již zasahuje do práv oběti a nabývá škodlivého charakteru, bývá často obtížné. Ke zřetelnému překročení této hranice obvykle dochází postupně, jak se intenzita pronásledování zvyšuje, roste i jeho negativní dopad na oběť, až se takové jednání stává trestněprávně relevantním. Podoby nebezpečného pronásledování jsou velmi rozmanité a liší se svou povahou i intenzitou. Pachatel může využívat prostředky, které samy o sobě nemusí být protiprávní, například opakované vyhledávání osobního kontaktu, posílání zpráv či jiných forem komunikace. Na druhé straně se však může uchýlit i k protiprávnímu jednání, jako je vyhrožování nebo zneužití osobních údajů. Jednotlivé akty samy o sobě nemusí vykazovat znaky trestného činu, nicméně při posouzení

---

¹⁹ VANTUCH, P. *Trestní zákoník s komentářem, k 1. 8. 2011: komentář k zákonu č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů*. Olomouc: Anag, 2011, str. 1232. ISBN 978-80-7263-677-8.

²⁰ JELÍNEK, J. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017, s. 175. ISBN 978-80-7502-236-3.

celkového kontextu a souhrnu pachatelova chování může být takové jednání vyhodnoceno jako nebezpečné pronásledování ve smyslu trestního zákoníku.²¹

Jedním z nejvýznamnějších znaků objektivní stránky tohoto trestného činu je **dlouhodobost pronásledování**. Tento pojem je právní teorií i judikaturou vykládán jako jednání, které není nahodilé či ojedinělé, ale které se opakuje a trvá určitou dobu. Konkrétně platí, že jednání pachatele uvedené v § 354 odst. 1 písm. a)–e) TZ musí být realizováno opakovaně, v několika případech, a v časovém rozsahu, jenž umožňuje závěr o trvalejším, než pouze jednorázovém obtěžování. Interakce mezi pachatelem a obětí bývá v těchto případech jednostranná, poškozený se o kontakt s pachatelem aktivně nesnaží a jednání přichází výlučně ze strany pachatele. Pokud má jednání nahodilý, ojedinělý či neintenzivní charakter, nelze jej podřadit pod skutkovou podstatu trestného činu nebezpečného pronásledování, může být posouzeno jako jiný trestný čin, přestupek, civilní delikt, nebo nemusí být protiprávní vůbec.²²

Judikatura Nejvyššího soudu dále přispívá k upřesnění, jaké konkrétní formy chování již překračují rámec běžného společenského kontaktu a mohou naplnit zákonný znak dlouhodobého pronásledování ve smyslu § 354 odst. 1 TZ. Soudy přitom připouštějí, že i časové období v řádu jednoho měsíce může být za určitých okolností považováno za dostatečně dlouhé, pokud je jednání pachatele vysoce intenzivní, systematické, vytrvalé a vykazuje určitou gradaci. Takové jednání může postupně eskalovat, například až k fyzickému napadení, a je charakteristické tím, že výrazně vybočuje z norem běžného mezilidského kontaktu, přičemž využívá různé formy pronásledování uvedené v zákoně. Z usnesení Nejvyššího soudu se stalkingem rozumí především opakované, nevyžádané navazování kontaktu s poškozeným, které trvá určitou minimální dobu, zpravidla alespoň čtyři týdny, a probíhá prostřednictvím více incidentů, tedy více než deseti.²³

Při posuzování znaku dlouhodobosti pronásledování vychází judikatura z teoretického základu, který zdůrazňuje, že jeho splnění závisí na intenzitě a formě jednání, čím je

---

²¹ ŠÁMAL, P., a kol. *Trestní zákoník I+II – velký komentář*. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 3293-3294. ISBN 978-80-7400-428-5.

²² DRAŠTÍK, A., a kol. *Trestní zákoník. Komentář*. Praha: Wolters Kluwer, a. s., 2015, s. 2769. ISBN 978-80-7478-790-4.

²³ Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 2. 2017, vedené pod sp. zn. 3 Tdo 1625/2016. Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24. 4. 2019, vedené pod sp. zn. 8 Tdo 178/2019. Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 12. 2013, vedené pod sp. zn. 4 Tdo 1333/2013.

pronásledování intenzivnější a závažnější, tím kratší doba postačuje k tomu, aby bylo považováno za dlouhodobé.

Vedle teoretického vymezení jednotlivých znaků skutkové podstaty je vhodné věnovat pozornost také problémům aplikační praxe a novým formám tohoto trestného jednání. V aplikační praxi orgánů činných v trestním řízení vyvstávají obtíže zejména při rozlišování mezi jednáním, které je sice společensky nevhodné, avšak ještě nedosahuje intenzity trestného činu, a jednáním, které již naplňuje znaky skutkové podstaty nebezpečného pronásledování. Problematické bývá rovněž dokazování, které je často založeno na elektronické komunikaci, jako jsou textové zprávy, e-maily či komunikace prostřednictvím sociálních sítí. Posouzení intenzity a dlouhodobosti jednání tak musí být vždy individuální a zohledňovat konkrétní okolnosti případu.

V současné době nabývá na významu tzv. kyberstalking, tedy pronásledování realizované prostřednictvím digitálních technologií. Tato forma zahrnuje zejména opakované kontaktování oběti prostřednictvím sociálních sítí, vytváření falešných profilů, sledování online aktivity oběti či zneužívání jejích osobních údajů. Kyberstalking představuje významnou výzvu pro trestní právo, neboť jeho projevy mohou být méně zjevné, avšak dopad na psychiku oběti může být srovnatelný s tradičními formami pronásledování.

S rozvojem digitálních technologií se současně mění i důkazní situace v případech nebezpečného pronásledování. Zatímco tradiční formy stalkingu byly často založeny na osobním kontaktu nebo fyzickém sledování, v současnosti je značná část jednání realizována prostřednictvím elektronických komunikačních prostředků.

V aplikační praxi to znamená, že důkazní prostředky jsou tvořeny zejména digitálními stopami, jako jsou záznamy komunikace, metadata, výpisy hovorů nebo obsah sociálních sítí. Tyto důkazy sice umožňují detailní rekonstrukci jednání pachatele, avšak současně kladou zvýšené nároky na jejich zajištění, vyhodnocení a interpretaci. Problémem může být například anonymita pachatele, využívání falešných profilů nebo zahraničních serverů, což může komplikovat dokazování i mezinárodní spolupráci orgánů činných v trestním řízení.

Specifickou otázkou je rovněž hranice mezi soukromou komunikací a trestněprávně relevantním jednáním. Ne každé obtěžující či nevhodné chování v online prostředí dosahuje intenzity trestného činu, a proto je nutné vždy posuzovat konkrétní okolnosti případu, zejména četnost, obsah a celkový kontext komunikace. Významnou roli zde

hraje také to, zda jednání pachatele vede k reálnému narušení běžného způsobu života poškozeného nebo k vyvolání důvodné obavy o jeho bezpečnost.

Lze tedy konstatovat, že digitalizace komunikace přináší nejen nové formy páchaní tohoto trestného činu, ale i nové výzvy pro jeho odhalování a dokazování, což klade zvýšené nároky na aplikační praxi i právní interpretaci.

Výčet jednotlivých způsobů provedení:

a) vyhrožuje ublížením na zdraví nebo jinou újmou jemu nebo osobám blízkým

Výhrůžka představuje protiprávní jednání, které je objektivně schopné vyvolat důvodnou obavu o život či zdraví, aniž by bylo nutné, aby tato obava u poškozeného skutečně vznikla. Není podmínkou, aby byla výhrůžka sdělena osobně, samotný fakt, že si je pachatel vědom, že se k poškozenému dostane například prostřednictvím telefonu, dopisu nebo stále častěji využívaných sociálních sítí, je dostatečný pro naplnění tohoto protiprávního jednání. Výhrůžka se stane protiprávní, pokud je míněná vážně a směřuje k ublížení na zdraví nebo způsobení jiné újmy. Jiná újma se posuzuje nejen ve vztahu k ublížení na zdraví, ale také s ohledem na konkrétní okolnosti případu a subjektivní vnímání poškozeného. Může zahrnovat narušení rodinných vztahů, zásah do sexuální integrity, poškození pověsti, materiální škodu či další negativní dopady.²⁴

Zmiňovaný pojem ublížení na zdraví uvedený v § 122 odst.1 trestního zákoníku, pak označuje stav, který spočívá v narušení fyzických nebo duševních funkcí organismu jiné, jež poškozenému znemožňuje nebo výrazně ztěžuje běžný způsob života po dobu delší než krátkodobou. Tento stav zároveň vyžaduje lékařský zásah nebo odbornou péči.

Osoba blízká je pak dle § 125 TZ chápána jako příbuzný v přímé linii, sourozenec, manžel nebo partner. Stejně tak za osobu blízkou může být považována i jiná osoba, která je s poškozeným ve vztahu, jenž by mohl vést k tomu, že by újma způsobená jedné z těchto osob byla druhou vnímána obdobně intenzivně, jako by byla způsobena jí samotné.

b) vyhledává jeho osobní blízkost nebo jej sleduje

V odborné literatuře se tento znak trestného činu nebezpečného pronásledování obvykle chápe jako různé formy slídění, obtěžování či dotěrného chování. Může se projevat například sledováním nebo doprovázením poškozeného v blízkosti jeho

---

²⁴ ŠÁMAL, P., a kol. *Trestní zákoník I+II – velký komentář*. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 3296. ISBN 978-80-7400-428-5.

domova, zaměstnání či dalších míst, která pravidelně navštěvuje, jako jsou škola, sportovní zařízení, kulturní akce nebo nákupní centra. V této souvislosti se často zmiňuje také situace, kdy pachatel dlouhodobě vyčkává v okolí bydliště oběti, pozoruje její pohyb, setrvává v zaparkovaném vozidle nebo využívá dalekohled či jiné sledovací a záznamové prostředky k monitorování její činnosti.²⁵

c) vytrvalé kontaktování oběti prostřednictvím prostředků elektronických komunikací, písemně nebo jiným způsobem

Kontaktování jiné osoby prostřednictvím elektronických komunikačních prostředků může zahrnovat opakované zasílání nevyžádaných e-mailů, šíření škodlivého softwaru, zahlcování elektronické schránky nevyžádanými zprávami či opakované volání pomocí mobilního telefonu či pevné linky. Obsah těchto zpráv může být zpočátku zdánlivě neškodný nebo dokonce příjemný, avšak postupem času se může stát obtěžujícím či urážlivým. Často dochází k situaci, kdy pachatel nejprve kontaktuje oběť s úmyslem vyvolat reakci, a jakmile odpoví, komunikace se změní na výhrůžnou nebo zastrašující.²⁶ Pojem ‚jiným způsobem‘ může zahrnovat například zasílání dárků, šperků, květin či obdobných předmětů, a to i tehdy, pokud k doručení nebo navázání kontaktu s poškozeným došlo prostřednictvím třetí osoby. Není nezbytné, aby mezi pachatelem a poškozeným došlo k přímému kontaktu. Postačuje zprostředkování takového jednání třetí osobou, přičemž nerozhoduje, zda tato osoba jedná vědomě či v dobré víře.²⁷

d) omezuje jej v jeho obvyklém způsobu života

Dle Válkové²⁸ může jednání pachatele vést k nežádoucím zásahům do života poškozeného, a to bez jeho vůle či souhlasu. Tyto zásahy mohou u poškozeného negativně ovlivnit jeho osobní, rodinný i pracovní život. Omezení se často projevují také ve volnočasové oblasti jako je například účast na kulturních, sportovních nebo zájmových aktivitách, včetně činností vykonávaných společně s rodinnými příslušníky, například dětmi.

---

²⁵ VANTUCH, P. *Trestní zákoník s komentářem, k l. 8. 2011: komentář k zákonu č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů*. Olomouc: Anag, 2011, s. 1233. ISBN 978-80-7263-677-8.

²⁶ KUČHTA, J., a kol. *Kurz trestního práva. Trestní právo hmotné. Zvláštní část*. Praha: C.H. Beck, 2009, s. 489. ISBN 978-80-7400-047-8.

²⁷ ŠÁMAL, P., a kol. *Trestní zákoník I+II – velký komentář*. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 3297. ISBN 978-80-7400-428-5.

²⁸ ŠÁMAL, P., a kol. *Trestní zákoník I+II - velký komentář*. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 3297-3298. ISBN 978-80-7400-428-5.

Při hodnocení omezení běžného způsobu života je důležité, jak danou situaci vnímá samotná oběť, jakým způsobem reaguje na jednání pachatele. Každý člověk se s obdobnými událostmi vyrovnává rozdílně, někdo může útoky zvládnout bez zásadního dopadu na svůj život, zatímco jiný, citlivější jedinec, se v důsledku pronásledování může stáhnout ze společenského života. Subjektivní pohled je však doplněn i objektivním posouzením, například s ohledem na profesi oběti. U veřejně známých osobností se zvýšená pozornost považuje za běžnou součást jejich života, a proto by u nich k prokázání omezení bylo nutné intenzivnější pronásledování. Naopak u lidí v méně exponovaných povoláních, jako je například kuchař, by i nižší míra obtěžování mohla vést k zásadnímu narušení běžného života.²⁹

e) zneužije jeho osobních údajů za účelem získání osobního nebo jiného kontaktu

Posledním způsobem jednání, kterým může být naplněna základní skutková podstata trestného činu nebezpečného pronásledování, je neoprávněné využití osobních údajů s cílem navázat osobní či jiný kontakt s poškozeným.

Osobním údajem se dle § 4 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění pozdějších předpisů myslí „*Jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitého subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.*“ Aby bylo toto jednání považováno za trestné, musí pachatel osobní údaje využít k pokusu o navázání kontaktu s poškozeným. Není však rozhodující, zda ke skutečnému kontaktu dojde, ani jakou formu kontaktu pachatel zamýšlí. Může jít o osobní setkání, elektronickou komunikaci nebo například zasilání nevyžádaných dárků. Vzhledem k tomu, že zákonodárce výslovně nevymezuje všechny možné způsoby kontaktu, ponechává tím prostor pro zahrnutí jakékoli formy interakce mezi pachatelem a poškozeným.³⁰

Důležité je také upřesnit, co lze chápat pod pojmem **důvodná obava**. Za důvodnou obavu o život či zdraví, ať už vlastní, nebo osob blízkých, se nepovažuje pouze hrozba fyzického ublížení, ale také ohrožení duševního zdraví. Musí jít o takovou obavu, která je z objektivního hlediska způsobila vyvolat u běžného člověka výrazný pocit strachu nebo

²⁹ Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 8. 9. 2011, vedené pod sp. zn. 8 Tdo 1082/2011.

³⁰ ŠÁMAL, P., a kol. *Trestní zákoník I+II - velký komentář*. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 3298. ISBN 978-80-7400-428-5.

úzkosti z možného fyzického či psychického ublížení. Zároveň není nutné, aby tento pocit poškozený skutečně pociťoval, postačí, že by taková obava mohla u běžné osoby za daných okolností vzniknout. Typickým příkladem situace, kdy je naplnění tohoto znaku zřejmé, je vyhrožování střelnou zbraní namířenou na oběť. Každý případ je však nutné posuzovat individuálně s ohledem na konkrétní okolnosti, jako je povaha výhrůžky nebo srovnání fyzických a osobnostních vlastností pachatele a poškozeného.³¹

4.1.3 Subjekt trestného činu nebezpečné pronásledování

Pachatelem tohoto trestného činu může být jakákoli trestně odpovědná osoba, která svým jednáním naplnila zákonné znaky skutkové podstaty trestného činu nebezpečného pronásledování. Musí zároveň splňovat základní podmínky trestní odpovědnosti, tedy být v odpovídajícím věku a přičetná v době spáchání činu. U mladistvých se navíc hodnotí jejich rozumová a mravní vyspělost.³²

V České republice jsou od roku 2012 trestně odpovědné nejen fyzické osoby, ale také právnické osoby. V souvislosti s charakterem trestného činu nebezpečného pronásledování je však třeba zdůraznit, že právnické osoby za tento trestný čin odpovědné být nemohou, neboť podle § 7 zákona č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim, v platném znění, tento trestný čin figuruje v negativním výčtu trestných činů, kterých se právnická osoba nemůže dopustit. Přesto existují odborné názory, například dle Šámala, podle nichž by bylo vhodné trestný čin nebezpečného pronásledování z tohoto výčtu vypustit.³³

4.1.4 Subjektivní stránka trestného činu nebezpečné pronásledování

Subjektivní stránka tohoto trestného činu vyžaduje úmyslné zavinění ve smyslu § 15 TZ, jak vyplývá z textu příslušného ustanovení ve spojení s § 13 odst. 2 TZ. Tento paragraf stanoví, že k trestní odpovědnosti za trestný čin je třeba úmyslného zavinění, pokud zákon výslovně nepřipouští odpovědnost i za nedbalostní formu zavinění. V odborné literatuře převažuje názor, že tento trestný čin je obvykle spáchán s úmyslem přímým podle § 15

³¹ ŠÁMAL, P., a kol. *Trestní zákoník I+II - velký komentář*. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 3298-3299. ISBN 978-80-7400-428-5.

³² KUČHTA, J., a kol. *Kurz trestního práva. Trestní právo hmotné. Zvláštní část*. Praha: C. H. Beck, 2009, s. 68. ISBN 978-80-7400-047-8.

³³ ŠÁMAL, P. a kol. *Trestní odpovědnost právnických osob: komentář*. 1. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 155. ISBN 978-80-7400-116-1.

odst. 1 TZ, i když někteří autoři připouštějí také možnost úmyslu nepřímého ve smyslu § 15 odst. 2 TZ.³⁴

Nepřímý úmysl přichází v úvahu jen ve výjimečných situacích, kdy je pronásledování pouze vedlejším důsledkem jiného zamýšleného trestného činu. Například za situace, pokud pachatel dlouhodobě sleduje a obtěžuje oběť, avšak jeho hlavním cílem je spáchání jiného trestného činu, například únosu dítěte a osoby stížená duševní poruchou podle § 200 TZ.³⁵

Pachatel musí jednat s úmyslem způsobit oběti psychickou újmu, přičemž v extrémních případech může dojít i k fyzické újmě.³⁶

4.2 Kvalifikovaná skutková podstata trestného činu nebezpečného pronásledování

Kvalifikovaná skutková podstata zahrnuje znaky, které zvyšují typovou závažnost daného trestného činu a jsou označovány jako okolnosti podmiňující použití vyšší trestní sazby. Kvalifikovaná skutková podstata trestného činu nebezpečného pronásledování je obsažena v § 354 odst. 2 TZ:

„(2) Odnětím svobody na šest měsíců až tři roky bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1

- a) vůči dítěti nebo těhotné ženě,*
- b) se zbraní, nebo*
- c) nejméně se dvěma osobami.“³⁷*

Výčet zvlášť přitěžujících okolností:

a) vůči dítěti nebo těhotné ženě

Z pohledu trestního práva je dítě chápáno jako osoba, která nedovršila osmnáctý rok věku, pokud trestní zákon nestanoví odlišně.³⁸ Těhotenství u ženy začíná uhnízděním oplodněného vajíčka v děložní sliznici a trvá až do začátku porodu.³⁹

³⁴ Zákon č. 40/2009 Sb., *trestní zákoník*, § 13 a § 15

³⁵ ŠÁMAL, P., a kol. *Trestní zákoník I+II – velký komentář*. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 3299.

³⁶ VANTUCH, P. *Trestní zákoník s komentářem, k l. 8. 2011: komentář k zákonu č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů*. Olomouc: Anag, 2011, s. 1234.

³⁷ Zákon č. 40/2009 Sb., *trestní zákoník*, § 354 odst. 2

³⁸ Zákon č. 40/2009 Sb., *trestní zákoník*, § 126

³⁹ ŠÁMAL, P., a kol. *Trestní zákoník I+II – velký komentář*. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 1470.

Dětem a těhotné ženě se poskytuje vyšší míra ochrany, neboť pocit ohrožení bude u nich vnímán obecně intenzivněji.⁴⁰ V obou případech se jedná o jinou skutečnost ve smyslu § 17 písm. b) TZ, přičemž k naplnění tohoto znaku postačuje nedbalostní forma zavinění.⁴¹

b) se zbraní

Dle § 118 TZ se za zbraň považuje cokoli, co může zvýšit účinnost útoku proti tělu.

Trestný čin je spáchán se zbraní, pokud pachatel nebo některý ze spolupachatelů s jeho vědomím použije zbraň k útoku, k překonání či zamezení odporu, nebo ji má u sebe za tímto účelem.⁴²

Stačí, aby pachatel měl zbraň u sebe s úmyslem ji použít k zastrašení poškozeného. Pokud například skrytě nosí střelnou zbraň pod oděvem a ukáže ji poškozenému s cílem zesílit svou pohrůžku nebo ji použije k vyjádření hrozby, jedná se o trestný čin spáchaný se zbraní. Není nutné, aby na poškozeného přímo namířil nebo mu výslovně vyhrožoval jejím použitím.⁴³ Jedná se o jinou skutečnost podle § 17 písm. b) TZ, přičemž se z hlediska zavinění vyžaduje úmysl.

c) nejméně se dvěma osobami

V takovém případě je nutné, aby se na činu aktivně podílely alespoň dvě další osoby, přičemž může jít o spolupachatelství nebo účastenství ve formě organizátorství či pomoci. Tyto osoby nemusí být přítomny současně, avšak jejich aktivní účast na činu je nezbytná, bez ohledu na její míru a rozsah. Nemusí mezi nimi existovat přímá součinnost, avšak hlavní pachatel si musí být jejich zapojení vědom. Není nutné, aby všechny zúčastněné osoby byly trestně odpovědné, pokud nejsou, nejedná se o spolupachatelství či účastenství, ale o využití těchto osob jako tzv. „živého nástroje“. V tomto případě se jedná o jinou skutečnost ve smyslu § 17 písm. b) TZ, přičemž na základě logického výkladu se k tomuto znaku vyžaduje úmyslná forma zavinění.⁴⁴

---

⁴⁰ NOVOTNÝ, F. *Trestní zákoník: komentář, judikatura, důvodová zpráva*. Praha: Eurounion, 2010, s. 734.

⁴¹ DRAŠTÍK, A. *Trestní zákoník: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015, s. 2771. ISBN 978-80-7478-790-4.

⁴² Zákon č. 40/2009 Sb., *trestní zákoník*. § 118

⁴³ Usnesení Nejvyššího soudu ČR ze dne 20.12.2006, sp. zn. 8 Tdo 1553/2006 (R 53/2007 tr.).

⁴⁴ ŠÁMAL, P., a kol. *Trestní zákoník I+II – velký komentář*. 2. vydání. Praha: C.H. Beck, 2012, s. 3013.

5 Právní úprava v zahraničních zemích

Problematika trestného činu nebezpečného pronásledování (stalkingu) není upravena pouze v českém právním řádu, ale setkáváme se s ní také v právních systémech dalších evropských států. Tato kapitola se proto zaměřuje na srovnání vybraných zahraničních právních úprav, přičemž cílem je identifikovat specifické odlišnosti oproti české právní úpravě dle § 354 trestního zákoníku. Do komparace byly zahrnuty především sousední státy Spolková republika Německo, Polská republika, Slovenská republika a Rakouská republika, vzhledem k jejich geografické a právní blízkosti. Veškeré interpretace a komparace v této kapitole jsou opřeny o odbornou literaturu, komentáře a dostupnou judikaturu, aby bylo dosaženo požadované odborné úrovně analýzy.⁴⁵

5.1 Právní úprava trestného činu nebezpečného pronásledování ve Spolkové republice Německo

Právní úprava stalkingu v Německu je zakotvena v § 238 německého trestního zákoníku (Strafgesetzbuch, StGB). Tento paragraf byl do zákoníku zařazen v roce 2007, přičemž poslední významná novela z roku 2021 dále rozšířila a zpřesnila skutkovou podstatu, zejména s ohledem na moderní formy stalkingu, jako je kyberstalking. Podle § 238 StGB se dopouští trestného činu ten, kdo jiného dlouhodobě a opakovaně pronásleduje způsobem, který je způsobilý výrazně narušit jeho běžný způsob života. Skutková podstata je vymezena poměrně široce a zahrnuje nejen opakované osobní sledování, ale také opakované pokusy o navázání kontaktu (osobně, telefonicky nebo prostřednictvím elektronických komunikačních prostředků), zneužití osobních údajů například k objednání zboží na jméno oběti nebo nevyžádanému kontaktování ze strany třetích osob, výhrůžky ublížením na zdraví nebo zveřejňování osobních informací.⁴⁶

Novela zmíněného zákona z roku 2021 významně posílila ochranu obětí především tím, že snížila požadavky na naplnění skutkové podstaty. Nyní postačuje, pokud je jednání objektivně způsobilé výrazně narušit běžný způsob života oběti, aniž by bylo nutné prokazovat, že oběť skutečně přijala konkrétní opatření, jako je například změna bydliště. Tímto se německá trestněprávní úprava stala flexibilnější a přiblížila se tak realitě

---

⁴⁵ KUHL, K., HEGER, M. *Strafgesetzbuch: Kommentar*. 29. Auflage. München: C.H. Beck, 2018. ISBN 978-3-406-70042-9.

⁴⁶ KUHL, HEGER tamtéž

různých forem nebezpečného pronásledování, které se často odehrávají v online prostoru. Závažnější případy stalkingu popisovány v § 238 odst. 2 StGB. Jedná se například o situace, kdy je oběti v souvislosti s pronásledováním způsobena těžká újma na zdraví, nebo je oběť vystavena nebezpečí smrti, či pachatel využije prostředků kybernetického sledování, například spyware či jiného software pro digitální špehování. Za přísněji trestané je považováno také jednání, kdy je pachatel starší 21 let a oběť mladší 16 let.⁴⁷

Významná změna nastala i v procesní rovině a to taková, že trestní stíhání za jednání v základní skutkové podstatě již není vázáno na návrh poškozené osoby, ale může být nově zahájeno z úřední povinnosti, tedy ex officio. Tato změna poskytuje efektivnější ochranu obětem, které často ze strachu nebo studu váhají podat návrh na stíhání pachatele. Ve srovnání s českou právní úpravou podle § 354 trestního zákoníku je německý model považován za detailnější, zejména pokud jde o zahrnutí moderních forem, jako je kyberstalking.⁴⁸

5.2 Právní úprava trestného činu nebezpečného pronásledování v Polské republice

Polská právní úprava trestného činu nebezpečného pronásledování představuje komplexní a moderní reakci na fenomén stalkingu. Zákonodárce zohledňuje jak potřebu ochrany obětí, tak i závažnost následků tohoto jednání. Trestněprávní úprava je průběžně novelizována a přizpůsobována aktuálním společenským potřebám, což dokládá i nedávné zvýšení trestních sazeb a rozšíření skutkové podstaty o nové formy jednání.⁴⁹ Polský zákonodárce reagoval na zvýšený výskyt tohoto fenoménu novelizací trestního zákoníku, přičemž trestný čin nebezpečného pronásledování je upraven v článku 190a Kodeksu karnego (trestního zákoníku).⁵⁰ Stalking byl v polském právním řádu dlouhou dobu považován pouze za přešůpek, což se ukázalo jako nedostatečné vzhledem k závažnosti a četnosti těchto útoků. Teprve novela trestního zákoníku z roku 2011

---

⁴⁷ EISELE, J. Der Gesetzentwurf der Bundesregierung zur effektiveren Bekämpfung von Nachstellungen und bessere Erfassung des Cyberstalking. *Kriminalpolitische Zeitschrift (KriPoZ)*, 2021, 3/2021. Dostupné z: <<https://kripoz.de/2021/05/28/der-gesetzentwurf-der-bundesregierung-zur-effektiveren-bekaempfung-von-nachstellungen-und-bessere-erfassung-des-cyberstalking/>>.

⁴⁸Tamtéž

⁴⁹ Nowe znamiona nekania z art. 190a § 1 Kodeksu karnego. *Palestra*, 2020, č. 9. Dostupné z: <<https://palestra.pl/pl/czasopismo/wydanie/9-2020/artukul/nowe-znamiona-nekania-z-art.-190a-1-kodeksu-karnego>>.

⁵⁰ STAREGA, Marta. Stalking jako nowy czyn zabroniony w polskim kodeksie karnym. Aspekt prawny oraz znaczenie społeczne. *Zeszyty Naukowe UPH seria Administracja i Zarządzanie*, 2012, č. 94, s. 191–201. ISSN 2082-5501. Dostupné z: <<http://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.desklight-c00bf972-cfe1-44ac-9bc8-a953db73ca65>>.

zavedla do polského práva samostatný trestný čin nebezpečného pronásledování (viz. 190a k.k.). Důvodem byla nejen rostoucí společenská poptávka po účinnější ochraně obětí, ale i rozvoj nových komunikačních technologií, které umožnily pachatelům nové formy obtěžování a nátlaku.⁵¹

Podle článku 190a § 1 Kodeksu karnego se trestného činu dopustí ten, kdo „vytrvale obtěžuje jinou osobu nebo osobu jí blízkou, čímž v ní za okolností odůvodněných situací vzbuzuje pocit ohrožení, ponížení nebo trápení, nebo závažným způsobem narušuje její soukromí.“

Základní znaky skutkové podstaty jsou:

- systematické jednání – jednání pachatele musí být opakované, dlouhodobé a systematické, nikoli jednorázové,
- zaměření na oběť nebo osobu jí blízkou – ochrana se vztahuje nejen na přímou oběť, ale i na osoby jí blízké,
- vyvolání pocitu ohrožení, ponížení, nebo zásadní narušení soukromí – musí jít o objektivně odůvodněný stav, nikoli pouze subjektivní pocit oběti,
- kauzální vztah mezi jednáním pachatele a vznikem těchto pocitů či narušením.⁵²

Typickými projevy stalkingu jsou například opakované telefonáty, SMS, e-maily, sledování oběti, nevyžádané dary, obtěžování na veřejnosti či prostřednictvím sociálních sítí.⁵³

§ 2: Stejně bude potrestán pachatel, který se vydává za jinou osobu, využívá její osobní údaje nebo obraz k tomu, aby jí způsobil osobní nebo majetkovou újmu (tzv. krádež identity).

§ 3: Pokud v důsledku stalkingu dojde k pokusu o sebevraždu oběti, hrozí pachateli trest odnětí svobody od 2 do 15 let.

---

⁵¹ MOZGAWA, Marek. A few comments on the feature of ‘persistent harassment’ in the light of Article 190a Criminal Code. *Ius Novum*, 2020, roč. 14, č. 2, s. 68–88. ISSN 1897-5577. Dostupné z: <http://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.ojs-doi-10_26399_iusnovum_v14_2_2020_14_m_mozgawa>.

⁵² CHAMERNIK, Jarosław. Przystępstwo stalkingu w regulacji kodeksu karnego. *Zeszyty Naukowe UPH seria Administracja i Zarządzanie*, 2013, č. 99, s. 307–320. ISSN 2082-5501. Dostupné z: <<http://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.desklight-f463bbe1-3141-4aac-bde4-f4c0c0d56381>>.

⁵³ GRUBICKA, Joanna. Zjawisko stalkingu. Możliwości prawnokarne reakcji na zachowania stalkera. *Zagadnienia Społeczne*, 2019, roč. 2, č. 12, s. 79–106. ISSN 2353-7426. Dostupné z: <<http://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.ojs-issn-2353-7426-year-2019-volume-2-issue-12-article-d2841ecb-1237-309b-aaaa-3612ca215c84>>.

§ 4: Stíhání tohoto trestného činu je zahájeno pouze na návrh poškozeného, z důvodu citlivosti a osobní povahy těchto případů.⁵⁴

Za jednání obsažené v základní skutkové podstatě stanoví polský trestní zákoník trest odnětí svobody na 6 měsíců až 8 let. Uvedená právní úprava byla přijata novelou v roce 2020, která reagovala na vysokou společenskou škodlivost tohoto jednání a potřebu přísnějších sankcí.⁵⁵

Polská judikatura zdůrazňuje, že k naplnění skutkové podstaty je třeba, aby jednání bylo skutečně „uporczywe“ (vytrvalé, systematické) a aby vyvolalo objektivně odůvodněný pocit ohrožení, ponížení nebo případně zásadně narušilo soukromí oběti. Soudy posuzují každý případ individuálně, přičemž zohledňují intenzitu, četnost a délku trvání protiprávního jednání, jakož i reakci oběti a její subjektivní vnímání situace, které však musí být objektivně přezkoumatelné.⁵⁶

Polská trestněprávní úprava je v evropském kontextu považována za poměrně přísnou, zejména po zvýšení horní hranice trestní sazby na 8 let a doplnění o kvalifikovanou skutkovou podstatu v případě sebevraždy oběti. Oproti některým jiným státům (např. Německo, Rakousko) upravuje polská trestní úprava širší spektrum forem stalkingu, včetně krádeže identity a kybernetického obtěžování. V praxi je stalking často obtížně prokazatelný, neboť pachatelé využívají různé formy nátlaku, které mohou být na první pohled nenápadné nebo obtížně odlišitelné od běžného kontaktu. Polská policie a soudy proto kladou důraz na dokumentaci jednotlivých incidentů, svědectví a další důkazy, které mohou prokázat systematickosti a závažnosti jednání.⁵⁷

5.3 Právní úprava trestného činu nebezpečného pronásledování ve Slovenské republice

Trestněprávní úprava trestného činu nebezpečného pronásledování v České republice a na Slovensku vykazuje vysokou míru podobnosti, což je dáno společným historickým vývojem a legislativní návazností. Tato shoda se promítá i do formulace skutkových

---

⁵⁴ MANIA, Grzegorz, SZAFRANSKA, Michalina. Ochrona przed stalkingiem w prawie polskim. Uniwersytet Jagielloński. Dostupné z: <<https://ruj.uj.edu.pl/server/api/core/bitstreams/88e6e4b2-4209-4631-813a-ba07bd0b92c7/content>>.

⁵⁵ MOZGAWA, Marek (ed.). *Stalking. Analiza prawna i kryminalistyczna*. Warszawa: Wolters Kluwer, 2018. ISBN 978-83-8160-017-2.

⁵⁶ Nowe znamiona nękania z art. 190a § 1 Kodeksu karnego. tamtéž

⁵⁷ BUDYN-KULIK, Marta, MOZGAWA, Marek. *Prawnokarne i kryminologiczne aspekty nękania*. Themis Polska Nova, 2012, č. 2, s. 40–41.

podstat některých trestných činů, přičemž výjimkou není ani trestný čin nebezpečného pronásledování. Stalking je na Slovensku zařazen mezi trestné činy proti jiným právům a svobodám, v hlavě IX slovenského trestního zákona č. 300/2005 Z.z., a konkrétně je upraven v § 360a. Skutková podstata trestného činu je vymezena následovně:

„(1) Kdo jiného pronásleduje takovým způsobem, že to může vzbudit důvodnou obavu o jeho život nebo zdraví, život nebo zdraví jemu blízké osoby, nebo podstatným způsobem zhoršit kvalitu jeho života, tím, že

- a) mu vyhrožuje ublížením na zdraví nebo jinou újmu jemu nebo jemu blízké osobě,*
- b) vyhledává jeho osobní blízkost nebo jej sleduje,*
- c) jej kontaktuje prostřednictvím třetí osoby nebo elektronické komunikační služby, písemně nebo jinak proti jeho vůli,*
- d) zneužije jeho osobní údaje za účelem získání osobního nebo jiného kontaktu, nebo*
- e) jej jinak omezuje v jeho obvyklém způsobu života,*
bude potrestán odnětím svobody až na dva roky.

(2) Odnětím svobody na šest měsíců až tři roky bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1

- a) na chráněné osobě,*
- b) závažnějším způsobem provedení,*
- c) se specifickým motivem, nebo*
- d) veřejně.⁵⁸*

Skutková podstata tohoto trestného činu chrání zejména osobní svobodu, soukromí a psychickou integritu jednotlivce. Jednání pachatele, které je dlouhodobé, systematické a zasahuje do těchto hodnot, je považováno za společensky škodlivé a zasluhující trestněprávní postih. Důležité je, že zákon nevyžaduje, aby každé jednotlivé jednání bylo samo o sobě protiprávní, rozhodující je jejich kumulativní účinek, intenzita a dopad na oběť. Tato interpretace vychází z judikatury slovenských soudů, které se opakovaně vyjádřily k nutnosti posuzovat jednání pachatele v souhrnu a s ohledem na subjektivní prožívání oběti.⁵⁹

Objektivní stránka spočívá v jednání pachatele, kterým může způsobit u poškozeného důvodnou obavu o život nebo zdraví, nebo podstatně zhoršit kvalitu jeho života.

---

⁵⁸ SLOVENSKÁ REPUBLIKA. *Trestní zákoník*, [online], [cit. 2025-03-23]. Dostupné z WWW: <<https://www.epi.sk/zz/2005-300#cast3>>.

⁵⁹ ČENTÉŠ, Juraj a kol. *Trestný zákon. Komentár*. Bratislava: C. H. Beck, 2023.

K naplnění znaků skutkové podstaty přitom postačuje naplnění jednoho způsobu provedení taxativně uvedených, pokud splňuje podmínku dlouhodobosti a intenzity. Pojem „důvodná obava“ je dán objektivním i subjektivním vymezením, tedy musí být odůvodnitelná z pohledu rozumně uvažující osoby, ale zároveň je nutné zohlednit individuální vnímání situace obětí. Zhoršení kvality života zahrnuje širokou škálu dopadů, od narušení spánku a koncentrace po změnu denních návyků a společenských interakcí oběti.

Subjektem trestného činu může být jakákoli fyzická osoba, která je trestně odpovědná. Zvláštní ochranu poskytuje zákon tzv. chráněné osobě, například bývalému partnerovi, manželovi nebo osobě, se kterou pachatel sdílel společnou domácnost či má společné dítě.⁶⁰

Z hlediska subjektivní stránky se vyžaduje úmyslné zavinění, a to jak přímého, tak i nepřímého úmyslu. Pachatel si musí být vědom charakteru svého jednání a musí být srozuměn s možností, že tímto chováním může vyvolat u poškozeného závažný negativní účinek, a navzdory tomu v jednání nadále pokračuje. Pachatel musí aktivně jednat s vědomím možného dopadu na oběť.

Trestný čin nebezpečného pronásledování umožňuje postih i novodobých forem obtěžování, jako je tzv. kyberstalking, tedy pronásledování prostřednictvím internetu, sociálních sítí a jiných elektronických komunikačních kanálů. Slovenská trestněprávní úprava tak odpovídá na potřebu chránit jednotlivce nejen před přímým fyzickým útokem, ale i před skrytými a psychicky devastujícími formami nátlaku.⁶¹

Denní sazba (německy „Tagessatz“) je v rakouském trestním právu institut používaný pro určení výše peněžitého trestu. Výše jedné denní sazby je přizpůsobena majetkovým a osobním poměrům pachatele v době rozsudku a je zákonem limitována takto: minimálně 4 € a maximálně 5 000 € za jednu denní sazbu. Celková peněžitá sankce se potom vypočítá jako součin tohoto počtu denních sazeb a jejich hodnoty (např. 100 denních sazeb × 50 € = 5 000 €). Toto pravidlo je stanoveno v § 19 rakouského trestního zákoníku (StGB).⁶²

---

⁶⁰ KOLESÁR, Juraj a kol. *Trestné právo hmotné. Osobitná časť*. 3. vydání. Bratislava: Leges, 2024.

⁶¹ SLOVENSKÁ REPUBLIKA. *Trestní zákoník*, [online], [cit. 2025-03-23]. Dostupné z WWW: <<https://www.epi.sk/zz/2005-300#cast3>>.

⁶² Rakousko. Spolkový zákon ze dne 23. ledna 1974 o trestných činech (trestní zákoník – Strafgesetzbuch, StGB), § 19. In: Rechtsinformationssystem des Bundes [online], [cit. 1. 3. 2026]. Dostupné z: <<https://ris.bka.gv.at/NormDokument.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10002296&Paragraf=19>>.

Trestní stíhání činu podle § 360a se zahajuje pouze se souhlasem poškozeného, což odpovídá osobní a citlivé povaze tohoto deliktu. Tento princip je zakotven v § 211 slovenského Trestního řádu a chrání zájmy oběti tím, že jí dává kontrolu nad zahájením trestního řízení v případech, které se dotýkají jejího soukromí a osobních vztahů.⁶³

5.4 Právní úprava trestného činu nebezpečného pronásledování v Rakouské republice

Rakouský trestní zákoník zahrnuje trestný čin vytrvalého pronásledování, který je upraven v § 107a. Tento trestný čin se vztahuje na případy opakovaného a systematického obtěžování, které může výrazně zasáhnout do soukromí a běžného způsobu života poškozené osoby. Současná podoba trestněprávní úpravy vstoupila v účinnost dne 1. ledna 2020 a představuje reakci rakouského zákonodárce na potřebu zvýšené ochrany osob před dlouhodobým psychickým nátlakem a narušováním osobní integrity.

„(1) Kdo jiného neoprávněně a vytrvale pronásleduje způsobem uvedeným v 2 odstavci, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok nebo peněžitým trestem až do výše 720denních sazeb.

(2) Vytrvale pronásleduje jiného způsobem, který může nepříznivě ovlivnit jeho způsob života, a to tím, že:

- 1. vyhledává jeho osobní blízkost,*
- 2. kontaktuje jej prostřednictvím telekomunikačních nebo pomocí jiných prostředků komunikace či prostřednictvím třetích stran*
- 3. objednává jménem poškozeného nevyžádané zboží nebo služby*
- 4. způsobila, že ji třetí strany kontaktovaly pomocí jejich osobních údajů nebo*
- 5. zveřejňuje informace nebo vyobrazení ze soukromého života poškozené osoby bez jejího souhlasu.*

(3) Trvá-li čin podle odstavce 1 déle než jeden rok nebo dojde-li k sebevraždě nebo pokusu o sebevraždu osoby pronásledované v důsledku jednání uvedeného v odstavci 2, bude pachatel potrestán odnětím svobody až na tři léta.“⁶⁴

---

⁶³ BURDA, Ladislav a kol. *Trestný poriadok. Komentár*. Bratislava: C. H. Beck, 2023.

⁶⁴ RAKOUSKÁ REPUBLIKA. *Trestní zákoník*, [online], [cit. 2025-03-23]. Dostupné z WWW: <<https://www.jusline.at/gesetz/stgb/paragraf/107a>>. Překlad autorky.

Trestný čin **vytrvalého pronásledování** (německy *Beharrliche Verfolgung*), upravený v § 107a rakouského trestního zákoníku (*Strafgesetzbuch – StGB*), představuje samostatnou skutkovou podstatu, která reaguje na nebezpečné formy narušování soukromí jednotlivce, běžně označované jako stalking. Rakousko bylo jednou z prvních zemí, která komplexně reagovala na fenomén stalkingu zavedením specifické trestněprávní úpravy, čímž dalo najevo svůj závazek k ochraně obětí před touto formou psychického násilí. Účelem této právní úpravy je poskytnout efektivní ochranu osobám, které se staly objektem systematického obtěžování, jež zasahuje do jejich osobní svobody a životní pohody.⁶⁵

Objektem trestného činu podle § 107a StGB je především osobní svoboda jednotlivce a jeho právo na nerušený soukromý život a životní pohodu. Ochrana se zde zaměřuje zejména na pasivní vymezení svobody, tedy právo nebýt vystavován cizímu protiprávnímu nevyžádanému a dlouhodobě zatěžujícímu jednání. Rakouská trestněprávní úprava, zavedená s účinností od 1. července 2006, reaguje na rostoucí společenské povědomí o tom, že určité formy obtěžování, i když neobsahují přímé násilí nebo výhrůžky násilí, mohou mít velmi závažné dopady na psychiku, fyzické zdraví a každodenní fungování oběti. Důvodová zpráva k § 107a StGB výslovně uvádí potřebu trestněprávní reakce na jednání, která sice nemusí naplňovat znaky jiných trestných činů (např. vydírání či omezování osobní svobody), avšak svým kumulativním a dlouhodobým charakterem významně poškozují život oběti.⁶⁶

Objektivní stránka trestného činu spočívá v opakovaném a vytrvalém chování pachatele, které má za cíl narušit běžný způsob života poškozené osoby. Skutková podstata příkladmo vyjmenovává jednotlivé způsoby provedení:

- soustavné vyhledávání fyzické blízkosti oběti, její sledování nebo zdržování se v její bezprostřední blízkosti (*Beharrliches Aufsuchen der Nähe*), jedná se o přímý fyzický kontakt či snahu o něj (např. čekání před domem, pracovištěm),
- opakované kontaktování oběti prostřednictvím telekomunikačních prostředků nebo jiných komunikačních kanálů (*Wiederholte Kontaktaufnahme*), které zahrnuje telefonáty, textové zprávy, e-maily, zprávy

---

⁶⁵ HOHENBERGER, Christian. *Strafrecht. Besonderer Teil I*. 16. vydání. Wien: Verlag Österreich, 2023.

⁶⁶ FOREGGER, Ernst a Erhard SERINI. *Strafgesetzbuch: Band II – Kommentierung der §§ 105 bis 223 StGB*. 11. vydání. Wien: Manz, 2024.

na sociálních sítích, ale i zasílání dopisů či darů. Klíčová je zde opakovanost a nechtěnost těchto kontaktů,

- zneužití osobních údajů oběti k objednávání zboží či služeb na její jméno bez jejího souhlasu, nebo šíření informací, které vedou k tomu, že se na oběť obrací cizí osoby (*Missbrauch von Daten, Veranlassung von Kontakten Dritter*), tato forma postihuje jednání, kdy pachatel manipuluje s identitou oběti nebo ji vystavuje nevyžádaným kontaktům ze strany třetích osob.

Významným znakem je zde vytrvalost a systematickosti chování, které musí být natolik intenzivní, že u oběti vyvolává závažnou újmu (*erhebliche Beeinträchtigung*) nebo ji nutí ke změně každodenního života (*Änderung der bisherigen Lebensgestaltung*), například ke změně zaměstnání, bydliště nebo způsobu pohybu na veřejnosti. Judikatura rakouských soudů, zejména pak Nejvyššího soudu (*Oberster Gerichtshof – OGH*), klade důraz na objektivní posouzení intenzity obtěžování a subjektivní prožívání oběti. Je vyžadováno, aby jednání přesáhlo běžnou míru obtěžování a aby byla újma skutečně závažná.⁶⁷

Subjektem trestného činu může být jakákoliv fyzická osoba, která dosáhla věku trestní odpovědnosti (v Rakousku 14 let, § 4 StGB) a je způsobilá k právnímu jednání. Zákon nevyžaduje žádnou zvláštní vlastnost pachatele, v podobě tzv. speciálního subjektu.

Subjektivní stránka je naplněna tehdy, pokud pachatel jedná úmyslně (*vorsätzlich*). Znamená to, že si je vědom povahy svého jednání, jeho dopadů na poškozenou osobu, a přesto v něm pokračuje. Postačuje i nepřímý úmysl (*dolus eventualis*), tedy stav, kdy je pachatel srozuměn s možností, že jeho chování může zasáhnout do soukromí oběti a vyvolat u ní závažnou újmu či změnu v životě, a přesto v tomto jednání pokračuje. Naopak nedbalostní forma zavinění není pro naplnění skutkové podstaty dostatečná; pachatel musí mít alespoň eventuální úmysl ohledně závažné újmy nebo změny životního stylu oběti.⁶⁸

Jedná se o trestný čin stíhaný i bez návrhu poškozené osoby.⁶⁹

---

⁶⁷ OGH 13 Os 11/17y ze dne 31. ledna 2017.

⁶⁸ HOHENBERGER, Christian. *Strafrecht. Besonderer Teil I*. 16. vydání. Wien: Verlag Österreich, 2023.

⁶⁹ RAUF, Z., Mag. *Vytrvalé pronásledování*, [online], [cit. 2025-03-23]. Dostupné z WWW: <<https://rauf.at/beharrliche-verfolgung-stalking/>>.

6 Komparace trestněprávních úprav

Komparativní analýza trestněprávních úprav nebezpečného pronásledování ve vybraných evropských státech, konkrétně v České republice, Slovenské republice, Rakouské republice a Spolkové republice Německo, odhaluje řadu společných rysů, ale i podstatných odlišností v přístupu k postihu tohoto fenoménu. Zatímco právní objekt trestného činu zůstává ve všech těchto jurisdikcích v zásadě shodný, zaměřující se na ochranu osobní svobody, soukromí a psychické integrity jednotlivce, rozdíly se projevují zejména v konkrétní formulaci skutkových podstat, definici následku a v procesních podmínkách.

Kritérium / znak	Česká trestněprávní úprava	Slovenská trestněprávní úprava	Polská trestněprávní úprava	Německá trestněprávní úprava	Rakouská trestněprávní úprava
Zákon	Zákon č. 40/2009 Sb., trestní zákoník (§ 354)	Zákon č. 300/2005 Z. z., Trestný zákon (§ 360a)	Kodeks karny – zákon ze dne 6. 6. 1997 (čl. 190a)	Strafgesetzbuch – StGB (§ 238)	Strafgesetzbuch – StGB (§ 107a)
Základní skutková podstata – znaky	Dlouhodobé pronásledování (výhrůžky, sledování, kontaktování, omezení života, zneužití údajů) způsobilé vzbudit důvodnou obavu o život nebo zdraví	Pronásledování způsobilé vzbudit důvodnou obavu nebo podstatně zhoršit kvalitu života (výčet obdobný ČR)	Vytrvalé obtěžování vyvolávající objektivně odůvodněný pocit ohrožení, ponížení, trápení nebo narušení soukromí	Opakované a vytrvalé pronásledování způsobilé výrazně narušit běžný způsob života	Vytrvalé pronásledování způsobilé nepříznivě ovlivnit způsob života (sledování, kontaktování, zneužití údajů, objednávání jménem oběti, zveřejnění informací)
Základní trestní sazba	Odnětí svobody až 1 rok nebo zákaz činnosti	Odnětí svobody až 2 roky	Odnětí svobody 6 měsíců až 8 let	Odnětí svobody až 3 roky nebo peněžitý trest (až 720 denních sazeb)	Odnětí svobody až 1 rok nebo peněžitý trest (až 720 denních sazeb)
Kvalifikovaná skutková podstata – znaky (zvláště)	Vůči dítěti nebo těhotné ženě; se zbrání; nejméně se dvěma osobami	Na chráněné osobě; závažnějším způsobem provedení; se	Krádež identity (§ 2); pokus o sebevraždu oběti (§ 3)	Způsobení těžké újmy; vystavení nebezpečí smrti; zvláště zranitelná oběť	Jednání trvající déle než jeden rok; sebevražda nebo pokus o sebevraždu oběti

přítěžující okolnosti)		specifickým motivem; veřejně			
Trestní sazba – kvalifikovaná skutková podstata	Odnětí svobody 6 měsíců až 3 roky	Odnětí svobody 6 měsíců až 3 roky	Odnětí svobody 2 až 15 let (v případech pokusu o sebevraždu)	Odnětí svobody až 5 let (závažnější případy)	Odnětí svobody až 3 roky
Procesní režim	Stíhání z úřední povinnosti (ex offo)	Stíhání se souhlasem poškozeného	Stíhání na návrh poškozeného	Stíhání z úřední povinnosti (ex offo)	Stíhání z úřední povinnosti (ex offo)

Tabulka č. 1 – Komparace trestně právních úprav, vlastní tvorba

Stručné shrnutí komparace trestněprávních úprav

Z provedené komparace právních úprav trestného činu nebezpečného pronásledování v České republice, Slovenské republice, Polské republice, Spolkové republice Německo a Rakouské republice vyplývá, že všechny sledované státy poskytují trestněprávní ochranu před dlouhodobým a systematickým obtěžováním, avšak liší se v rozsahu skutkové podstaty, konstrukci kvalifikovaných forem i výši trestních sazeb.

Nejbližší české úpravě je úprava slovenská, která je strukturálně i obsahově velmi podobná, a to jak vymezením jednotlivých forem jednání, tak rozsahem kvalifikovaných skutkových podstat. Obě právní úpravy rovněž stanoví shodnou trestní sazbu u kvalifikované formy (šest měsíců až tři roky odnětí svobody).

Polská právní úprava se od ostatních výrazně odlišuje přísnější sankční politikou. Základní skutková podstata je trestána odnětím svobody v rozmezí šesti měsíců až osmi let, což představuje nejvyšší základní sazbu ze všech porovnávaných států. Zvláště přítěžující okolností je zejména situace, kdy v důsledku jednání dojde k pokusu o sebevraždu oběti, s trestní sazbou až patnáct let odnětí svobody. Polská úprava tak vykazuje nejvyšší míru represivnosti.

Německá a rakouská právní úprava kladou důraz na ochranu běžného způsobu života oběti. Obě umožňují vedle trestu odnětí svobody uložit také peněžitý trest stanovený v denních sazbách (až 720 denních sazeb). Německá úprava stanoví vyšší horní hranici základní trestní sazby (až tři roky), zatímco rakouská základní sazba činí až jeden

rok, přičemž kvalifikovaná forma je spojena zejména s dlouhodobostí jednání nebo se sebevražděným následkem oběti.

Z hlediska kvalifikovaných skutkových podstat lze konstatovat, že česká právní úprava zdůrazňuje ochranu zvláště zranitelných osob (dítě, těhotná žena) a okolnosti zvyšující nebezpečnost činu (spáchání se zbraní, ve spolupachatelství). Slovenská úprava rozšiřuje kvalifikované znaky o motiv a veřejnost jednání. Německá a rakouská úprava akcentují závažný následek, zejména těžkou újmu na zdraví či sebevraždu oběti.

Procesně je trestní stíhání vedeno z úřední povinnosti (*ex officio*) v České republice, Německu a Rakousku, zatímco v Polsku a na Slovensku je zahájení řízení podmíněno návrhem nebo souhlasem poškozeného.

Celkově lze uzavřít, že česká právní úprava představuje vyvážený model mezi relativně přísnou polskou koncepcí a mírnější rakouskou úpravou, přičemž strukturálně nejbližší zůstává právní úprava slovenská. Komparace zároveň potvrzuje společný evropský trend směřující k posílení ochrany obětí dlouhodobého psychického nátlaku a moderních forem pronásledování.

Na základě výše uvedené komparace lze konstatovat, že česká právní úprava trestného činu nebezpečného pronásledování je v základních rysech srovnatelná s úpravami v okolních státech, avšak v některých oblastech působí méně flexibilně. To se týká zejména postihu moderních forem stalkingu, které jsou v některých zahraničních právních rádech reflektovány explicitněji.

Komparace vybraných právních úprav současně ukazuje, že přístup jednotlivých států k problematice nebezpečného pronásledování se postupně vyvíjí směrem k širší ochraně obětí. Zatímco starší právní úpravy kladly důraz především na délku a formální znaky jednání, moderní přístupy více reflektují jeho reálný dopad na poškozeného a jeho každodenní život.

Významným trendem je také rostoucí důraz na postih jednání realizovaného prostřednictvím digitálních technologií. Některé zahraniční právní řády, zejména německý, již explicitně reagují na fenomén kyberstalkingu a snaží se jej zachytit v rámci skutkové podstaty. Oproti tomu česká právní úprava ponechává tuto oblast spíše na výkladu, což může vést k určité míře interpretační nejistoty.

Dalším rozdílem je přístup k zahájení trestního stíhání. Zatímco v některých státech je kladen důraz na ochranu autonomie oběti a trestní stíhání je podmíněno jejím návrhem, jiné právní řády umožňují zahájení řízení z úřední povinnosti. Tento rozdíl odráží napětí mezi ochranou soukromí oběti a potřebou efektivního postihu pachatele.

Na základě uvedeného lze uzavřít, že česká právní úprava je v evropském kontextu plně funkční, avšak v některých ohledech méně flexibilní, zejména pokud jde o explicitní zachycení nových forem jednání a přizpůsobení se technologickému vývoji. Tyto poznatky představují důležité východisko pro další úvahy o možném vývoji právní úpravy.

7 Případové studie

Tato kapitola se zaměřuje na praktickou aplikaci trestného činu nebezpečného pronásledování prostřednictvím vybraných případových studií. Jejím cílem je ilustrovat, jak jsou jednotlivé znaky skutkové podstaty podle § 354 trestního zákoníku vykládány a aplikovány v konkrétních situacích.

Na rozdíl od předchozí teoretické a komparační části, která se soustředila na obecné vymezení a právní úpravu tohoto trestného činu, tato kapitola přináší pohled na jeho praktické uplatnění. Analýza případů umožňuje lépe zachytit, jakým způsobem orgány činné v trestním řízení posuzují dlouhodobost, intenzitu a konkrétní dopad jednání pachatele na poškozeného.

Vybrané případy současně ukazují, že hranice mezi ještě společensky akceptovatelným chováním a trestněprávně relevantním jednáním není vždy jednoznačná a její posouzení závisí na konkrétních okolnostech každého jednotlivého případu.

V tomto ohledu případové studie představují důležitý prostředek k ověření teoretických východisek v podmínkách aplikační praxe.

Dlouhodobé nebezpečné pronásledování s výraznými psychickými dopady na oběť

Rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 11 Tdo 10/2023 se zabývá posouzením přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 trestního zákoníku, přičemž jeho význam spočívá zejména ve vymezení intenzity a délky jednání potřebné k naplnění znaků tohoto trestného činu a v aplikaci zásady subsidiarity trestní represe.

V projednávané věci byl obviněný uznán vinným tím, že poškozenou dlouhodobě obtěžoval a sledoval, přičemž jeho jednání mělo charakter systematického a opakovaného zásahu do jejího soukromí. Ze skutkových zjištění soudů nižších stupňů vyplývá, že se takového jednání dopouštěl po dobu přibližně jednoho roku. Toto jednání nebylo nahodilé ani ojedinělé, ale vykazovalo znaky soustavnosti, úpornosti a postupné gradace, což je pro posouzení trestnosti z hlediska § 354 trestního zákoníku zásadní.

Soud prvního stupně kvalifikoval jednání obviněného jako přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. b), c) trestního zákoníku, tedy jako jednání spočívající mimo jiné ve sledování poškozené a jejím opakovaném kontaktování. Tento

právní závěr následně potvrdil i Krajský soud v Českých Budějovicích jako soud odvolací. Obviněnému byl uložen peněžitý trest, který byl shledán přiměřeným.

Obviněný podal dovolání, v němž namítal především nesprávné právní posouzení skutku. Tvrdil, že jeho jednání nedosahovalo intenzity trestného činu a mohlo být posouzeno nanejvýš jako přestupek. Současně zpochybňoval skutková zjištění soudů a poukazoval na údajné nedostatky v dokazování.

Nejvyšší soud se nejprve zabýval povahou dovolání jako mimořádného opravného prostředku a zdůraznil, že jeho prostřednictvím nelze přezkoumávat správnost skutkových zjištění, pokud nedošlo k zásadnímu pochybení v hodnocení důkazů. V projednávané věci však takové pochybení neshledal a konstatoval, že soudy nižších stupňů provedly dokazování v potřebném rozsahu a své závěry řádně odůvodnily.

Z hlediska hmotněprávního posouzení Nejvyšší soud zdůraznil, že znak dlouhodobého pronásledování je třeba vykládat nejen z hlediska délky trvání, ale i intenzity jednání. Dlouhodobost tedy nelze redukovat pouze na časový aspekt, ale je nutné zohlednit i charakter a četnost jednotlivých útoků. V daném případě jednání obviněného trvalo přibližně jeden rok a bylo provázeno opakovanými zásahy do osobní sféry poškozené, což jednoznačně naplňuje požadavek dlouhodobosti.

Nejvyšší soud dále konstatoval, že jednání obviněného bylo způsobilé vyvolat důvodnou obavu o bezpečnost poškozené, což je další nezbytný znak skutkové podstaty. Přitom není rozhodující subjektivní přesvědčení pachatele o oprávněnosti jeho jednání, ale objektivní způsobilost tohoto jednání vyvolat obavu u poškozeného.

Podstatnou část odůvodnění tvoří i posouzení zásady subsidiarity trestní represe. Nejvyšší soud zdůraznil, že trestní právo má být uplatňováno pouze v případech společensky škodlivých, kdy nepostačují jiné právní prostředky. V posuzované věci však jednání obviněného odpovídalo běžným případům dané trestné činnosti a nelze jej považovat za marginální. Intenzita, délka i charakter jednání odůvodňovaly použití trestněprávních prostředků, a proto nebylo namístě aplikovat zásadu ultima ratio ve prospěch obviněného.

Nejvyšší soud se rovněž vyjádřil k uloženému trestu a uzavřel, že peněžitý trest odpovídá závažnosti jednání a je přiměřený jak z hlediska individuální prevence, tak i obecné prevence.

Na základě těchto úvah Nejvyšší soud dovolání obviněného odmítl jako zjevně neopodstatněné a potvrdil správnost právního posouzení skutku soudy nižších stupňů.

Rozhodnutí je významné zejména tím, že potvrzuje, že pro naplnění skutkové podstaty nebezpečného pronásledování není rozhodující pouze délka jednání, ale především jeho intenzita a dopad na poškozeného. Současně konkretizuje hranice aplikace zásady subsidiarity trestní represe, když zdůrazňuje, že tato zásada se uplatní pouze u případů na spodní hranici trestnosti, nikoli u jednání, která odpovídají typovým znakům daného trestného činu.⁷⁰

V tomto případě bylo pro právní posouzení rozhodující zejména to, že jednání pachatele vykazovalo znaky systematickosti a postupné gradace. Jednotlivé projevy jeho chování by samy o sobě nemusely dosahovat intenzity trestného činu, avšak jejich opakování a vzájemná souvislost vedly k výraznému zásahu do života poškozeného. Příklad tak ukazuje, že rozhodující je celkové vyznění jednání, nikoli izolované hodnocení jednotlivých dílčích útoků.

Dlouhodobé nebezpečné pronásledování s eskalující intenzitou jednání pachatele

Rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 8 Tdo 449/2021 se zabývá otázkou hranice mezi civilněprávním řešením rodinných sporů a trestněprávní odpovědností za přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 trestního zákoníku. Příklad je typický tím, že trestněprávní rovina vznikla v kontextu konfliktu mezi bývalými partnery ohledně styku s nezletilým dítětem, což vyvolává otázku aplikace zásady subsidiarity trestní represe.

Skutkový základ případu spočívá v dlouhodobém a intenzivním jednání obviněného vůči poškozené, která byla jeho bývalou partnerkou a matkou jejich společného dítěte. Obviněný po dobu přibližně jednoho roku opakovaně a vytrvale kontaktoval poškozenou prostřednictvím telefonických hovorů a textových zpráv, a to i v rozsahu desítek kontaktů denně. Toto jednání probíhalo navzdory opakovaným žádostem poškozené, aby jej zanechal, přičemž obviněný svůj postup stupňoval. Součástí jeho chování bylo nejen neustálé kontaktování, ale i vyhledávání poškozené v místě bydliště a kontaktování jejích blízkých. V komunikaci se navíc objevovaly výhrůžky, například že poškozené odejme dítě či ji „zničí“. Jednání obviněného vyvrcholilo situací, kdy odmítl vrátit nezletilé dítě po skončení styku, což vedlo k zásahu orgánů veřejné moci a následným rozhodnutím o omezení jeho kontaktu s dítětem.

---

⁷⁰ NEJVYŠŠÍ SOUD ČR. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2023, sp. zn. 11 Tdo 10/2023.

Soud prvního stupně kvalifikoval uvedené jednání jako přečin nebezpečného pronásledování podle § 354 odst. 1 písm. a), c), d), odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, tedy jako dlouhodobé pronásledování spočívající ve vytrvalém kontaktování, vyhrožování jinou újmou a omezování v obvyklém způsobu života, přičemž čin byl spáchán vůči těhotné ženě. Tento právní závěr následně potvrdil i Krajský soud v Praze jako soud odvolací.

Obviněný podal dovolání k Nejvyššímu soudu, v němž namítal především nesprávné právní posouzení skutku a porušení zásady subsidiarity trestní represe. Argumentoval tím, že jeho jednání bylo motivováno snahou o kontakt s nezletilou dcerou a mělo být řešeno primárně prostředky opatrovnického práva. Dále poukazoval na údajné procesní vady spočívající v nedostatečném dokazování a porušení práva na spravedlivý proces.

Nejvyšší soud se v první řadě zabýval povahou dovolání jako mimořádného opravného prostředku a zdůraznil, že jeho prostřednictvím nelze přezkoumávat skutková zjištění, nýbrž pouze právní posouzení věci. Námitky obviněného směřující proti hodnocení důkazů proto označil za irelevantní. Z hlediska tvrzeného porušení práva na spravedlivý proces soud konstatoval, že nižší soudy provedly dokazování v dostatečném rozsahu a v souladu s procesními předpisy, přičemž nebylo zjištěno žádné pochybení, které by dosahovalo ústavněprávní intenzity.

Klíčovou otázkou se tak stalo posouzení, zda jednání obviněného naplňuje znaky trestného činu a zda bylo namístě uplatnit trestní odpovědnost s ohledem na zásadu ultima ratio. Nejvyšší soud vyšel ze skutkových zjištění, podle nichž šlo o dlouhodobé, intenzivní a systematické jednání, které výrazně zasahovalo do života poškozené. Ta byla nucena omezit běžné užívání mobilního telefonu, což mělo dopad i na její pracovní činnost, a současně žila v dlouhodobém psychickém stresu. Výhrůžky ze strany obviněného, spolu s jeho předchozím jednáním (zejména nevrácení dítěte), byly způsobilé vyvolat důvodnou obavu o její bezpečnost i bezpečnost dítěte.

Za těchto okolností Nejvyšší soud uzavřel, že byly naplněny všechny formální znaky přečinu nebezpečného pronásledování. Zároveň se podrobně zabýval otázkou subsidiarity trestní represe. Zdůraznil, že trestní právo má být uplatněno pouze tehdy, pokud jiné právní prostředky nejsou dostatečné. V daném případě však bylo zřejmé, že prostředky civilního práva, zejména opatrovnické řízení, nebyly schopny zajistit ochranu práv poškozené, neboť obviněný nerespektoval ani pravomocná soudní rozhodnutí. Intenzita a délka jeho jednání, jakož i jeho dopady na poškozenou, proto odůvodňovaly zásah trestního práva.

Nejvyšší soud tak odmítl argumentaci obviněného, že šlo pouze o rodinný spor, a zdůraznil, že ani existence rodičovského vztahu neopravňuje k jednání, které naplňuje znaky trestného činu. Motiv jednání, spočívající ve snaze o kontakt s dítětem, nemůže legitimizovat prostředky, které jsou zjevně nepřiměřené a zasahují do práv druhé osoby.

Na základě těchto úvah Nejvyšší soud dovolání obviněného jako zjevně neopodstatněné odmítl. Rozhodnutí tak potvrzuje judikaturní linii, podle níž může i jednání odehrávající se v rámci rodinných vztahů naplnit skutkovou podstatu nebezpečného pronásledování, pokud dosáhne určité intenzity a společenské škodlivosti. Současně konkretizuje podmínky aplikace zásady subsidiarity trestní represe a zdůrazňuje, že trestní právo nastupuje tam, kde jiné právní prostředky selhávají.⁷¹

Tento případ poukazuje na obtížnost vymezení hranice mezi ještě společensky tolerovatelným chováním a jednáním, které již zasahuje do práv chráněných trestním právem. Při posuzování bylo nutné zohlednit nejen četnost jednotlivých kontaktů, ale i jejich intenzitu a dopad na běžný způsob života poškozeného. Významnou roli sehrálo rovněž subjektivní vnímání situace poškozeným, které však muselo být současně objektivně odůvodněné. Tento případ tak potvrzuje, že při aplikaci § 354 trestního zákoníku je nezbytné vždy vycházet z komplexního posouzení všech okolností konkrétního případu.

Obě rozhodnutí Nejvyššího soudu se zabývají výkladem přečinu nebezpečného pronásledování podle § 354 trestního zákoníku a představují významné judikaturní příspěvky k vymezení jeho znaků, zejména pokud jde o intenzitu, dlouhodobost jednání a aplikaci zásady subsidiarity trestní represe. Přestože skutkové okolnosti obou případů vykazují určité odlišnosti, jejich právní závěry jsou ve značné míře konzistentní a vzájemně se doplňují.

Z hlediska skutkového základu je patrný zásadní rozdíl v kontextu jednání pachatele. V případě sp. zn. 8 Tdo 449/2021 šlo o konflikt mezi bývalými partnery spojený s výkonem rodičovských práv a stykem s nezletilým dítětem. Jednání obviněného bylo motivováno snahou o kontakt s dítětem, avšak realizováno způsobem, který překročil meze přípustného chování a přerostl v systematické obtěžování poškozené. Naproti tomu ve věci sp. zn. 11 Tdo 10/2023 se jednalo o „klasičtější“ formu stalkingu, bez přímého

---

⁷¹ NEJVYŠŠÍ SOUD ČR. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. června 2021, sp. zn. 8 Tdo 449/2021.

rodinněprávního kontextu, kdy pachatel dlouhodobě sledoval a kontaktoval poškozenou bez legitimního důvodu.

V obou situacích šlo o opakované, systematické a vytrvalé zásahy do osobní sféry poškozených, které byly způsobilé vyvolat důvodnou obavu o jejich bezpečnost. Nejvyšší soud v obou rozhodnutích zdůraznil, že znak dlouhodobosti nelze chápat pouze kvantitativně, tedy jako otázku délky trvání, ale je nutné jej posuzovat i kvalitativně, s ohledem na intenzitu a četnost jednotlivých útoků. Tímto přístupem soud potvrzuje flexibilní výklad tohoto znaku, který umožňuje postihnout i jednání, jež sice nemusí trvat extrémně dlouhou dobu, avšak svou intenzitou dosahuje potřebné míry závažnosti.

Dalším společným prvkem obou rozhodnutí je důraz na objektivní hledisko posuzování jednání pachatele. Nejvyšší soud v obou případech výslovně uvedl, že není rozhodující subjektivní přesvědčení pachatele o oprávněnosti jeho jednání, ale to, zda jeho chování bylo objektivně způsobilé vyvolat důvodnou obavu u poškozeného. Tento závěr je významný zejména ve vztahu k případu sp. zn. 8 Tdo 449/2021, kde se obviněný hájil tím, že jednal v zájmu kontaktu s dítětem. Soud však jednoznačně konstatoval, že ani legitimní motiv nemůže ospravedlnit nepřiměřené a obtěžující formy jednání.

Rozdíly mezi oběma rozhodnutími se výrazněji projevují v aplikaci zásady subsidiarity trestní represe. V případě sp. zn. 8 Tdo 449/2021 byla tato otázka základní, neboť jednání obviněného probíhalo paralelně s opatrovnickým řízením. Nejvyšší soud se proto podrobně zabýval tím, zda by postačovalo uplatnění prostředků civilního práva. Dospěl k závěru, že tyto prostředky selhaly, jelikož obviněný nerespektoval soudní rozhodnutí, a proto bylo namístě uplatnit trestní odpovědnost. Naproti tomu ve věci sp. zn. 11 Tdo 10/2023 nebyla subsidiarita trestní represe problematická v takové míře, neboť jednání obviněného zjevně odpovídalo typovým znakům trestného činu a nevykazovalo žádné rysy marginálního deliktu, který by bylo možné řešit jinými právními prostředky.

Z hlediska trestní sankce lze rovněž pozorovat rozdíl v přístupu soudů. V prvním případě byl uložen podmíněný trest odnětí svobody, což reflektuje vyšší míru závažnosti jednání, jeho intenzitu a dopady na poškozenou, včetně jejího zdravotního stavu. Ve druhém případě byl uložen peněžitý trest, což svědčí o relativně nižší závažnosti konkrétního skutku, přestože i zde byly naplněny znaky trestného činu.

Obě rozhodnutí tak společně přispívají k ucelenému výkladu přečinu nebezpečného pronásledování. Zatímco rozhodnutí sp. zn. 8 Tdo 449/2021 zdůrazňuje hranice mezi rodinněprávním konfliktem a trestní odpovědností a akcentuje roli subsidiarity trestní represe, rozhodnutí sp. zn. 11 Tdo 10/2023 konkretizuje obecná kritéria dlouhodobosti a intenzity jednání a potvrzuje, že i méně „extrémní“ formy stalkingu mohou naplnit skutkovou podstatu trestného činu.

Analyzovaná rozhodnutí Nejvyššího soudu ukazují poměrně jednoznačný trend judikatury směrem k širšímu pojetí trestněprávní ochrany obětí nebezpečného pronásledování. Za zvlášť významné považuji to, že soudy kladou důraz především na reálný dopad jednání pachatele na poškozeného, nikoli pouze na formální znaky či subjektivní motivaci pachatele. Tento přístup odpovídá modernímu chápání ochrany osobnostních práv, kde je klíčová psychická integrita a pocit bezpečí jednotlivce.

V tomto kontextu je zajímavé zejména rozhodnutí sp. zn. 8 Tdo 449/2021, které řeší situaci na pomezí rodinného a trestního práva. Domnívám se, že právě v těchto případech je nutné postupovat obzvlášť citlivě, neboť hrozí riziko „přetížení“ trestního práva řešením konfliktů, které mají primárně civilněprávní povahu. Na druhou stranu však nelze přehlížet, že dlouhodobé a intenzivní obtěžování může mít na oběť závažné psychické dopady bez ohledu na to, zda mezi stranami existoval či existuje rodinný vztah. V tomto směru považuji závěr soudu, že ani výkon rodičovských práv nemůže ospravedlnit excesivní formy jednání, za správný a přesvědčivý.

Rozhodnutí sp. zn. 11 Tdo 10/2023 pak podle mého názoru vhodně doplňuje judikaturní rámec tím, že konkretizuje obecná kritéria dlouhodobosti a intenzity pronásledování. Přínosné je zejména zdůraznění, že dlouhodobost nelze posuzovat pouze podle délky trvání, ale je nutné zohlednit i charakter a frekvenci jednotlivých útoků. Tento flexibilní přístup umožňuje postihnout i jednání, která by při čistě formalistickém výkladu mohla uniknout trestní odpovědnosti.

Celkově lze uzavřít, že obě rozhodnutí přispívají k posílení ochrany obětí stalkingového jednání a potvrzují, že trestní právo má své místo i v případech, které mají původ v mezilidských či rodinných vztazích, pokud intenzita zásahu dosáhne určité míry. Současně však zůstává důležité zachovat rovnováhu mezi ochranou obětí a principem subsidiarity trestní represe, aby nedocházelo k neodůvodněné kriminalizaci méně závažných konfliktů.

Uvedené případové studie ukazují, že pro právní posouzení jednání je rozhodující především jeho charakter, četnost a dopad na poškozeného. Každý případ je přitom nutné hodnotit individuálně s ohledem na konkrétní okolnosti. Tyto poznatky současně potvrzují význam jednotlivých znaků skutkové podstaty, jak byly vymezeny v teoretické části práce.

Závěr

Tato bakalářská práce se zabývala problematikou trestného činu nebezpečného pronásledování podle § 354 trestního zákoníku, a to jak z hlediska teoretického vymezení, tak z pohledu aplikační praxe. Hlavním cílem bylo analyzovat skutkovou podstatu tohoto trestného činu a vymezit podmínky trestní odpovědnosti za jeho spáchání. Tento cíl byl naplněn prostřednictvím rozboru jednotlivých zákonných znaků základní i kvalifikované skutkové podstaty, a to s využitím odborné literatury i relevantní judikatury.

Součástí práce bylo rovněž zasazení problematiky do širšího kontextu prostřednictvím historického a interdisciplinárního pohledu, který ukázal, že stalking nelze chápat pouze jako právní kategorii, ale jako komplexní společenský jev s výraznými psychologickými a kriminologickými aspekty. Tento přístup umožnil lépe porozumět nejen samotnému jednání pachatele, ale i dopadům na oběť.

Vedlejším cílem práce byla komparace české právní úpravy s vybranými zahraničními právními řádů. Na základě provedeného srovnání lze konstatovat, že česká právní úprava vykazuje v základních rysech obdobné znaky jako úpravy v jiných evropských státech, zejména pokud jde o konstrukci skutkové podstaty a důraz na ochranu oběti. Zároveň však bylo zjištěno, že některé zahraniční právní řády reflektují vývoj tohoto fenoménu flexibilněji, zejména ve vztahu k novým formám pronásledování realizovaným prostřednictvím moderních technologií.

Analýza případových studií potvrdila, že při posuzování konkrétního jednání hraje zásadní roli jeho dlouhodobost, intenzita a celkový dopad na poškozeného. Zároveň se ukázalo, že hranice mezi ještě společensky tolerovatelným chováním a jednáním naplňujícím znaky trestného činu může být v praxi obtížně uchopitelná a vyžaduje individuální posouzení každého případu.

Na základě provedené analýzy a komparace lze poukázat na některé problematické aspekty současné právní úpravy, které se projevují především v aplikační praxi. Jedná se zejména o obtížné vymezení hranice mezi ještě společensky akceptovatelným chováním a jednáním, které již naplňuje znaky trestného činu nebezpečného pronásledování, stejně jako o nejednoznačný výklad pojmu dlouhodobosti.

V kontextu dynamického vývoje komunikačních technologií se jako relevantní jeví rovněž otázka postihu jednání realizovaného v online prostředí. Současná právní úprava sice umožňuje postih těchto forem jednání, avšak nepracuje s nimi explicitně, což může v některých případech vést k interpretačním nejasnostem.

Z těchto důvodů by bylo vhodné zaměřit další vývoj právní úpravy zejména na zpřesnění vybraných zákonných znaků a na důslednější reflexi moderních forem pronásledování. Takové úpravy by mohly přispět k větší právní jistotě a efektivnější ochraně osob, které jsou tímto jednáním dotčeny.

Seznam použitých zdrojů

Literární zdroje

1. BURDA, Ladislav, a kol. *Trestný poriadok. Komentár*. Bratislava: C. H. Beck, 2023, 2568 s.
2. BUSKOTTE, Andrea. *Z pekla ven: žena v domácím násilí*. Brno: Computer Press, 2008. 176 s. ISBN 978-80-251-1786-6.
3. ČENTĚŠ, Juraj a kol. *Trestný zákon. Komentár*. Bratislava: C. H. Beck, 2023. 1973 s.
4. ČÍRTKOVÁ, Ludmila. *Forezní psychologie*. Plzeň: Vydavatelství a nakladatelství Aleš Čeněk, 2004. 431 s. ISBN 80-86473-86-4.
5. ČÍRTKOVÁ, Ludmila. *Moderní psychologie pro právníky: [domácí násilí, stalking, predikce násilí]*. Praha: Grada, 2008. 160 s. ISBN 978-80-247-2207-8.
6. DRAŠTÍK, Aleš, a kol. *Trestní zákoník: komentář*. Praha: Wolters Kluwer, 2015. 3264 s. ISBN 978-80-7478-790-4.
7. FOREGGER, Ernst a SERINI Erhard. *Strafgesetzbuch: Band II – Kommentierung der §§ 105 bis 223 StGB*. 11. vydání. Wien: Manz, 2024, 1248 s. ISBN 978-3-7046-5322-2.
8. HENDRYCH, Dušan, a kol. *Právnícký slovník*. 3. podstatně rozšířené vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. 1481 s. ISBN: 978-80-7400-059-1.
9. HOHENBERGER, Christian. *Strafrecht. Besonderer Teil I*. 16. vydání. Wien: Verlag Österreich, 2023. 351 s. ISBN: 978-3-7046-9153-8.
10. JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. 6. aktualizované a doplněné vydání. Praha: Leges, 2017. 976 s. ISBN 978-80-7502-236-3.
11. JELÍNEK, Jiří. *Trestní právo hmotné: obecná část, zvláštní část*. Praha: Leges, 2009. 895 s. ISBN 978-80-87212-24-0.
12. KOLESÁR, Juraj, a kol. *Trestné právo hmotné. Osobitná časť*. 3. vydání. Bratislava: Leges, 2024, 472 s. ISBN: 978-80-570-6466-4.
13. KÜHL, Kristian a HEGGER, Martin. *Strafgesetzbuch: Kommentar*. 29. Auflage. München: C.H. Beck, 2018. 1988 s. ISBN 978-3-406-70029-2.
14. KUČHTA, Josef, a kol. *Kurz trestního práva. Trestní právo hmotné. Zvláštní část*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2009. 632 s. ISBN 978-80-7400-047-8.
15. MATOUŠKOVÁ, Ivana. *Aplikovaná forezní psychologie*. Praha: Grada Publishing, 2013. 296 s. ISBN 978-80-247-4580-0.

16. MOZGAWA, Marek, ed. *Stalking: analiza prawna i kryminalistyczna*. Warszawa: Wolters Kluwer, 2018. 250 s. ISBN 978-83-8160-017-2.
17. NOVOTNÝ, František. *Trestní zákoník: komentář, judikatura, důvodová zpráva*. Praha: Eurounion, 2010. 840 s. ISBN 978-80-7317-084-4.
18. ŠÁMAL, Pavel, a kol. *Trestní odpovědnost právnických osob: komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012. 800 s. ISBN 978-80-7400-116-1.
19. ŠÁMAL, Pavel, a kol. *Trestní právo hmotné*. 8. přepracované vydání. Praha: Wolters Kluwer ČR, 2016. 1052 s. ISBN 978-80-7552-358-7.
20. ŠÁMAL, Pavel, a kol. *Trestní zákoník I+II – velký komentář*. 2. vydání. Praha: C. H. Beck, 2012. 3632 s. ISBN 978-80-7400-428-5.
21. VANTUCH, Petr. *Trestní zákoník s komentářem, k 1. 8. 2011: komentář k zákonu č. 40/2009 Sb., ve znění pozdějších předpisů*. Olomouc: Anag, 2011. 1367 s. ISBN 978-80-7263-677-8.
22. WALBY, Sylvia a ALLEN, Jonathan. *Domácí násilí, sexuální napadení a pronásledování: výsledky britského průzkumu o kriminalitě*. Praha: Institut pro kriminologii a sociální prevenci, 2009. 124 s. ISBN 978-80-7338-088-5.

Odborné články

1. BUDYN-KULIK, Marta, MOZGAWA, Marek. *Prawnokarne i kryminologiczne aspekty nękania*. Themis Polska Nova, 2012, č. 2, s. 40–41.
2. EISELE, J. Der Gesetzentwurf der Bundesregierung zur effektiveren Bekämpfung von Nachstellungen und bessere Erfassung des Cyberstalking. *Kriminalpolitische Zeitschrift (KriPoZ)*, 2021, 3/2021. Dostupné z: <https://kripoz.de/2021/05/28/der-gesetzentwurf-der-bundesregierung-zur-effektiveren-bekaempfung-von-nachstellungen-und-bessere-erfassung-des-cyberstalking/>
3. GRUBICKA, Joanna. Zjawisko stalkingu. Możliwości prawnokarnej reakcji na zachowania stalkera. *Zagadnienia Społeczne*, 2019, roč. 2, č. 12, s. 79–106. ISSN 2353-7426. Dostupné z: <http://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.ojs-issn-2353-7426-year-2019-volume-2-issue-12-article-d2841ecb-1237-309b-aaaa-3612ca215c84>
4. CHAMERNIK, Jarosław. Przestępstwo stalkingu w regulacji kodeksu karnego. *Zeszyty Naukowe UPH seria Administracja i Zarządzanie*, 2013, č. 99, s. 307–320. ISSN 2082-5501. Dostupné z: <http://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.desklight-f463bbe1-3141-4aac-bde4-f4c0c0d56381>

5. MELOY, J. R. *Stalking (obsessional following): A review of some preliminary studies. Aggression and Violent Behaviour*. USA: Supper, 1996, s. 147-162. Citováno dle
6. MOZGAWA, Marek. A few comments on the feature of ‘persistent harassment’ in the light of Article 190a Criminal Code. *Ius Novum*, 2020, roč. 14, č. 2, s. 68–88. ISSN 1897-5577. Dostupné z: http://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.ojs-doi-10_26399_iusnovum_v14_2_2020_14_m_mozgawa
7. STAREGA, Marta. Stalking jako nowy czyn zabroniony w polskim kodeksie karnym. Aspekt prawny oraz znaczenie społeczne. *Zeszyty Naukowe UPH seria Administracja i Zarządzanie*, 2012, č. 94, s. 191–201. ISSN 2082-5501. Dostupné z: <http://cejsh.icm.edu.pl/cejsh/element/bwmeta1.element.desklight-c00bf972-cfe1-44ac-9bc8-a953db73ca65>
8. VÁLKOVÁ, H. *Česká podoba stalkingu podle § 354 TrZ v širších než jen trestněprávních souvislostech*. *Trestněprávní revue*, 2009, č. 9, s. 257–262. ISSN 1213-5313.

Elektronické zdroje

1. DÜCKER, S. J. *Trestní právo speciální 1. díl – pronásledování*, [online], [cit. 2025-03-20]. Dostupné z WWW: <<https://www.juracademy.de/strafrecht-bt1/nachstellung.html>>.
2. GOLIS, O. *Psycholožka: Oběti stalkerů prožívají podobné trauma jako přeživší leteckých katastrof*. In iRozhlas.cz, [online], [cit. 2025-02-09]. Dostupné z WWW: https://www.irozhlas.cz/zpravy-domov/stalking-stalker-trauma-psycholozka_1807160600_ogo.
3. MANIA, Grzegorz, SZAFRANSKA, Michalina. *Ochrona przed stalkingiem w prawie polskim*. *Uniwersytet Jagielloński*, [online], [cit. 2025-07-13]. Dostupné z WWW: <https://ruj.uj.edu.pl/server/api/core/bitstreams/88e6e4b2-4209-4631-813a-ba07bd0b92c7/content>
4. POLSKÁ REPUBLIKA, *Nowe znamiona nękania z art. 190a § 1 Kodeksu karnego*. *Palestra*, 2020, č. 9. [online], [cit. 2025-07-13]. Dostupné z: <https://palestra.pl/pl/czasopismo/wydanie/9-2020/arttykul/nowe-znamiona-nekania-z-art.-190a-1-kodeksu-karnego>
5. POLSKÁ REPUBLIKA, *Trestní zákoník*, [online], [cit. 2025-03-20]. Dostupné z WWW: <<http://karne.pl/en/stalking.html>>.

6. RAKOUSKÁ REPUBLIKA. *Trestní zákoník*, [online], [cit. 2025-03-23]. Dostupné z WWW: <<https://www.jusline.at/gesetz/stgb/paragraf/107a>>.
7. RAUF, Z., Mag. *Vytrvalé pronásledování*, [online], [cit. 2025-03-20]. Dostupné z WWW: <<https://ra-rauf.at/beharrliche-verfolgung-stalking/>>.
8. SLOVENSKÁ REPUBLIKA. *Trestní zákoník*, [online], [cit. 2025-03-23]. Dostupné z WWW: <<https://www.epi.sk/zz/2005-300#cast3>>.
9. SPOLKOVÁ REPUBLIKA NĚMECKO. *Trestní zákoník*, [online], [cit. 2025-03-20]. Dostupné z WWW: <<https://dejure.org/gesetze/StGB/238.html>>.
10. RAKOUSKÁ REPUBLIKA. Spolkový zákon ze dne 23. ledna 1974 o trestných činech (trestní zákoník – Strafgesetzbuch, StGB), § 19. In: Rechtsinformationssystem des Bundes [online]. Vídeň: Spolkové kancléřství Rakouské republiky. Dostupné z: <https://ris.bka.gv.at/NormDokument.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10002296&Paragraf=19> [cit. 1. 3. 2026]. Dostupné z WWW: <<https://ris.bka.gv.at/NormDokument.wxe?Abfrage=Bundesnormen&Gesetzesnummer=10002296&Paragraf=19> [cit. 2026-03-01]>.

Legislativní dokumenty

1. ČESKO. Zákon č. 40/2009, Trestní zákoník. In: *Sbírka zákonů, Česká republika*. 2009, částka 11, s. 84. Dostupné z WWW: <https://mze.gov.cz/public/portal/mze/legislativa/ostatni/zakon-2009-40>
2. ČESKO. Zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů. In: *Sbírka zákonů, Česká republika*. 2000, částka 32/2000. Dostupné z WWW: <<https://www.e-sbirka.cz/sb/2000/101?zalozka=text>>
3. ČESKO. Zákon č. 418/2011 Sb., o trestní odpovědnosti právnických osob a řízení proti nim. In: *Sbírka zákonů, Česká republika*. 2011, částka 146/2011. Dostupné z WWW: <<https://www.e-sbirka.cz/sb/2011/418?zalozka=text>>
4. ČESKO. NEJVYŠŠÍ SOUD. Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 15. 2. 2017 [online]. In: Rozhodnutí a stanoviska Nejvyššího soudu, Česká republika, 2006 [cit. 2025-03-18], Spisová značka 3 Tdo 1625/2016. Dostupné z WWW: https://rozhodnuti.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/22D69926CE0B212BC125811500310233?openDocument&Highlight=0,
5. ČESKO. NEJVYŠŠÍ SOUD. Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24. 4. 2019 [online]. In: Rozhodnutí a stanoviska Nejvyššího soudu, Česká republika, 2006 [cit. 2025-03-18], Spisová značka 8 Tdo 178/2019. Dostupné z WWW:

- https://rozhodnuti.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/38EE80FADB2C45A0C125844D001603D1?openDocument&Highlight=0,
6. ČESKO. NEJVYŠŠÍ SOUD. Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 17. 12. 2013 [online]. In Rozhodnutí a stanoviska Nejvyššího soudu, Česká republika, 2006 [cit. 2025-03-18], Spisová značka 4 Tdo 1333/2013. Dostupné z WWW: https://rozhodnuti.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/20043DE2654E77D4C1257C6E002505A4?openDocument&Highlight=0,
  7. ČESKO. NEJVYŠŠÍ SOUD. Usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 20.12.2006 [online]. In Rozhodnutí a stanoviska Nejvyššího soudu, Česká republika, 2006 [cit. 2025-03-18], Spisová značka 8 Tdo 1553/2006. Dostupné z WWW: <https://rozhodnuti.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/E5F79179F6C71502C1257A4E0069103F?openDocument&Highlight=0,>
  8. ČESKO. NEJVYŠŠÍ SOUD. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 08.09.2011 [online]. In Rozhodnutí a stanoviska Nejvyššího soudu, Česká republika, 2011 [cit. 2025-05-18], Spisová značka 8 Tdo 1082/2011. Dostupné z WWW: <https://rozhodnuti.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/BD7B642DA75A442CC1257A4E0065458C?openDocument&Highlight=0,>
  9. ČESKO. NEJVYŠŠÍ SOUD. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 1. 2023 [online]. In Rozhodnutí a stanoviska Nejvyššího soudu, Česká republika [cit. 2025-03-08]. Spisová značka 11 Tdo 10/2023. Dostupné z: <https://rozhodnuti.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/E5ACACE40C045CDFC125898E004F730C?openDocument&Highlight=0,>.
  10. ČESKO. NEJVYŠŠÍ SOUD. Usnesení Nejvyššího soudu ze dne 24. 6. 2021 [online]. In Rozhodnutí a stanoviska Nejvyššího soudu, Česká republika [cit. 2025-03-08]. Spisová značka 8 Tdo 449/2021. Dostupné z: <https://rozhodnuti.nsoud.cz/Judikatura/judikatura_ns.nsf/WebSearch/1DD95EDD33A38FCEC12587660018D97E?openDocument&Highlight=0,>.

Seznam zkratk

TZ	Trestní zákoník
Sb.	Sbírka zákonů
Z.z.	Sbírka zákonů Slovenské republiky
OČTŘ	Orgány činné v trestním řízení
Sp. zn.	Spisová značka
NS	Nejvyšší soud České republiky
EU	Evropská unie

Seznam tabulek

Tabulka č. 1 – Komparace trestně právních úprav, vlastní tvorba.....	36
--	----